

សេកសោមបណ្ឌិត
ពាក្យគាត្យរមសំថី គីម-ហារត៍

លេខាធិការ នៅស្ថានប្រែសណ័យប្រុងកម្ពុជា
ពណៈរដ្ឋមន្ត្រី និងសម្តេចសង្ឃតាយកទាំងពីរគណៈបាយលំក្រុម
បោះពុម្ពលើកទី ៣

រាជធានី ភ្នំពេញ
- ផ្លូវលេខ ៧៧ ភ្នំពេញ -
ទូរស័ព្ទ ៧៧៧ ៧៧៧
ទូរសារ ៧៧៧ ៧៧៧

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនាបណ្ឌិត្យ
នៅលើក្រៅ ស.ប.ប. និង បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ
បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ
បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ បណ្ឌិត្យ

MA-73
៧.

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ

ខ្ញុំបាទ ត្រួត ចាន់ណា ម្ចាស់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

សូមគោរពថ្លែងអំណរគុណចំពោះ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត ខ្មៅ ឃុនសំរិទ ជាប្រធាន

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា www.ceefoundation.org

និង ករុណាខ្មែរ www.karunacambodia.org

ដែលបានអនុញ្ញាតដល់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

យកសៀវភៅនេះមកដាក់ផ្សាយបន្តជាធម្មទាន

សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ ។

សៀវភៅស្រាវជ្រាវ

ពាក្យការព្យាបាលសិល្បៈ គីម-ហារត៍

លេខាធិការ នៅស្ថានប្រៃសណីយ៍ក្រុងកម្ពុជា

គណៈរដ្ឋមន្ត្រីនិងសម្តេចសង្ឃតាយកទាំងពីរគណៈបានយល់ព្រម

បោះពុម្ពលើកទី ៣

៣២៣០/៥៤

ក្រសួងវប្បធម៌ និង វិទ្យាសាស្ត្រ

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ព្រះសង្ឃសាសនបណ្ឌិត្យ

លេខបញ្ជី: ស.ប.២៥០៧ ថ្ងៃ ៧ ខែ ៧ ឆ្នាំ
ស.ប. ២៥០៧ ថ្ងៃ ៧ ខែ ៧ ឆ្នាំ
ស.ប. ២៥០៧ ថ្ងៃ ៧ ខែ ៧ ឆ្នាំ

1-73

LE PERROQUET DOUÉ DE SAGESSE

POÈMES COMPOSÉS PAR

KIM-HAK

SECRÉTAIRE DES POSTES ET TÉLÉGRAPHES

AU CAMBODGE

CETTE PUBLICATION A REÇU L'APPROBATION
DU CONSEIL DES MINISTRES ET DES CHEFS DES DEUX SECTES

Troisième Edition

PHNOM-PENH

EDITIONS DE L'INSTITUT BOUDDHIQUE

1965

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
 ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
 ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
 សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

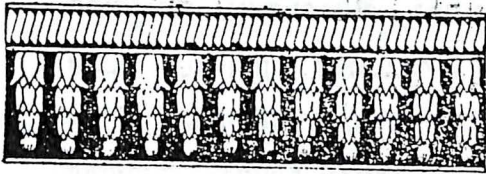
សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការវិហ្ស កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
 ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rishso Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org

អារម្ភកថា

អហរិខ្ញុំ ថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ ប្រណម្យហត្ថា ម្រាមដៃដំបំដាក់ ដោម
 ដាក់សិរសា ដល់ព្រះសាស្តា សម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ព្រះអង្គបានត្រាស់
 ញោយ្យធម៌ច្បាស់ ល្អល្អះចំហុត ពិសេសពិសាល ត្រកាលឆ្នើម
 មុជី ព្រះទ័យល្អសុទ្ធ ដុតគ្មានអ្វីស្នើ ។ មេត្តាសព្វសត្វ ករុណា
 គ្មានបាត់ ខ្លាត់ភ្លាត់សើរើ ទ្រង់ប្រោសប្រដៅ ដោយនូវដំណើរ
 កិរិយាប្រសើរ ដើរកាន់សុខ ។ ព្រះអង្គធ្វើយាន តាំងសត្វហោះ
 គ្យាន កាន់ស្ថានអមតា នគរកែវឯក ចំឡែកណាស់ណា និរុត្តា
 មហាក្សេមសល់ ។ កិរិយា នមស្សការ ខ្ញុំចូរមានដល់ ព្រះ
 សទ្ធម្មល្អលន់ គុណធ្ងន់ពេកសល់ ធ្វើសត្វឲ្យយល់ និព្វាននាយ
 នៃ ។ ព្រះធម៌វិលត់ រឿងកិលេសសុទ្ធ ព្រមទាំងទុក្ខភ័យ ឧប-
 ទ្រពទាំងពួង សឹងឲ្យបរាជ័យ បាលបាញ់តេជដៃ ធម៌ថ្លៃសម្គារ ។
 មិនតែប៉ុណ្ណោះ ហត្ថាខ្ញុំឆ្ពោះ ក្រាបក្រោមបាទ ព្រះអរិយសង្ឃ

LE PÉRIODIQUE DOUCÉ DE SAGESSE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

ROYAUME DU CAMBODGE

រាល់អង្គនានា ពីព្រោះលោកជា ទុក្ខណោយបុគ្គល ។ រាជាទិ-
 កិលេស សឹងផុតរបេះ ឥតសេសគ្នានសល់ អាសវិធម៌ មិនមាន
 ជាបដិលំ លោកធ្វើឲ្យដល់ ចំរើនច្រើនបាន ។ រួចស្រេចកាលណា
 ខ្ញុំសូមបរា អតីតាជាន ដើមចិត្តបំណង ប៉ុនប៉ងក្នុងប្រាណ ខ្លួន
 ខ្ញុំប៉ុន្មាន ដោយសច្ចៈពិត ។ មាយពេញបូណ៌មី ចង្រ្កៃចែងរស្មី
 ពារពោមដិត ចោមជាបរិវារ ព្រះចង្រ្កាប្យទុំ នៅឯបនែបនិត ដិត
 អចិន្ត្រៃយ ។ រាត្រីស្ងាត់សល់ ឮសូរតែខ្យល់ លលកដលស័យ
 ក្បែរឆ្នេរសាគរ ឮខ្លួនខ្លាព្រៃ វាយោដាត់វៃ បែកធាតុរុក្ខា ។ ធ្លាក់
 ដល់ធរណី ឈើបែកខ្ទេចខ្ទី លើផែនសិលា ថ្មដាធំ ៗ ដើងភ្នំ
 បព្វតា ស្រុករាមសីមា ព្រឹក្សាពេញពាស ។ រឺម្រឹតបក្សី ផ្អើល
 ក្នុងរាត្រី ពន្លឺចែងច្បាស់ ខ្លះយំខ្លះស្រែក សំរែកឮណាស់ ដោយ
 ខ្យល់បោកប៉ះ ទ្រង់គ្រីហា ។ មនុស្សក្នុងភូមិរា វេលាពេល
 យប់ ឈប់ធ្វើការងារ សំរាកសំរាន្ត កំសាន្តទ័យ កើតមាន
 ភ័យ ដោយយល់រេទប្លែក ។ ចិត្តស្ងួតតក្កមា គិតពិចារណា
 ដល់ក្តីប្រាសបែក និរាសចែកស្ថាន សន្តានអនេក មកនៅឯងឯក
 លើឆ្នេរសាគរ ។ រឺអាត្មាខ្ញុំ សែនព្រួយស្ទើរយំ កណ្តាលអធ្មា នឹក
 ដល់អកុសល មកប្តូលក្នុងប្រា នេះខានបូជា មាយពេញបូណ៌មី ។
 នឹកស្តាយអស់កល ស្ទើរនឹងដាច់ខ្យល់ គណ្តាលរាត្រី ទឹកនេត្រ

ហៀរឆ្នែង គ្មានក្រែងចេញខ្ញុំ គិតព្រះដ៏ស្រី ធិបតីលោក ។
 ខ្លះខ្លួនខ្ញុំ មានកងកម្មធំ ចាកចោលញាតិសា លោហិតមិត្តរាង
 មករងទុក្ខា បៀតដើងបព្វតា ព្រឹក្សក្រាស់លស់ ។ នៅឆ្ងាយពី
 សង្ឃ បើមានចំណង់ ចង់គិតដល់គុណ ព្រះរតនត្រ័យ ពីចាក
 ពេកលស់ មួយទៀតមហានិស ប្រករាមឯងណា ។ មិនចេះស្គាល់
 ធម៌ គាំគ្នាឈូឆរ ធ្វើតែបាណា សម្លាប់ចាប់ត្រី ដាស្សៀងអាហារ
 បិណ្ឌមដីរ៉ា ការបុណ្យគ្មានគិត ។ ព្រះសង្ឃក្នុងឃុំ ថេរាតូចធំ ច្រើន
 គ្មានគំនិត ខាងធម៌វិន័យ ល្ងង់ខ្លៅពេកពិត ខ្ញុំយកធ្វើមិត្ត ដិតស្ទើរ
 ពុំបាន ។ មានកាលមួយថ្ងៃ មានសង្ឃប្រពៃ មួយអង្គដាក់ប្តាន
 អ្នកស្រុកគេថា លោកនេះចំណាន ចំណេះប៉ុន្មាន លោកបាន
 សិក្សា ។ លោកនិមន្តមក ស្វែងស្វះរាវរក រូបឈ្មោះខ្ញុំណា ខ្ញុំ
 ថ្វាយបង្គំ ប្រណម្យសូរថា បតីត្រមហា ថេរាអម្ចាស់ ។ វត្តព្រះ
 ករុណា តើមានជនា ទាំងច្រើនទាំងចាស់ ធ្វើខោសចិ ច្រើនឬ
 តិចណាស់ សូមករុណាម្ចាស់ ក្រាស់ប្រាប់ខ្ញុំរ៉ា ។ ខោសចិអ្វី
 សូមទោសលោកចី ប្រាប់ឲ្យអាត្មា បានម្តងទៀតស្តាប់ តាមសព្វ
 ភាសា ខ្មែរយើងវិញរ៉ា អាត្មាយល់ផង ។ ខ្ញុំក្រានោះផង ចិត្ត
 សឹងចម្លែង ស្លាក់ស្លែងកន្លង ទើបទូលទៀតថា ដាករពីរដង
 គ្រាមដោយទំនង ដងដើមសេចក្តី ។ ក្នុងវត្តព្រះគុណ តើមាន

ពួកដ៏ស្រស់ស្រាយ ក្មេងចាស់ប្រុសស្រី ទិតទំរក្ស សីលាប្រាំបី មានដៃរួមអី
 មេត្រីប្រាប់ដឹង ។ លោកគ្រូបារមីយ អាត្មាយល់ហើយ ពាក្យដ៏ស្ងួត
 សង ញោមញាតិអាត្មា ត្បូងស្រីក្រវាត់ ពីរនាក់ដាក់ហោង ធ្វើសីល
 ប្រាំបី ។ ឧលោកបីអើយ មនុស្សយើងច្រើនស្ងៀយ ពុំគិតសេចក្តី
 បាបកម្មវេក ពុំនៀរលោកើយ ចិត្តច្រើនតិរិយ ក្តីបាបច្រើនណាស់ ។
 ខ្ញុំបានស្តាប់ស្រេច ទើបខ្ញុំប្រែគេច សើចឮហោះ ។ ថាឧតុទ្វា
 ព្រះករុណាម្ចាស់ កាន់សីលតិចណាស់ តាមសាសន៍ព្រះពុទ្ធ ។
 មនុស្សពេញទាំងស្រុក គ្មានគិតរកសុខ ពុំមានរន្ធត់ ខ្លាចបាប
 អប្រិយ ចិត្តពុំបរិសុទ្ធ ឲ្យបានខ្លួនផុត ពីវិប្បិសង្សារ ។ នៃព្រះគុណ
 ម្ចាស់ គួរគិតឃើញណាស់ ជំរះធម៌អាប៉ិ រៀនពាក្យបាឡី សំដី
 វោហារ មើលអស់តំរក សព្វសាស្ត្រនានា ។ ហើយព្រះតេជព្រះ
 គុណ ចូរទំអត់ធន់ ប្រាប់ញាតិវាល់គ្នា ទេសនាឲ្យស្តាប់ បង្ក្រាបវេក
 ឲ្យមានសទ្ធា ភ្នំថ្នាក់ចិត្ត ។ ភិក្ខុសាមណោ ត្រូវខំប្រឹងតែ រៀន
 រឿងភាសិត សាស្ត្រាបាលី សំដីក្រមក្រិក្ស ទើបបានប្រព្រឹត្ត ពិតតាម
 ពុទ្ធា ។ ឧលោកបីអើយ អាត្មាចាស់ហើយ មានរោគជរា ដំនី
 ដំកាត់ ស្អាត់រាល់វេលា ក្របើពណ៌នា ដំរាបប្រាប់ណា ។ អាត្មា
 អរណាស់ បានឮប្រសាសន៍ ដាស់តឿនអាត្មា តែអស់ញាតិញោម
 ពុំព្រមតាមវា គេគិតឃើញថា ពិបាកសល់ខ្លាត ។ ក្នុងវិញ្ញាណ

មានតែតំរា ខ្ញុំ ៗ ខូចខាត ភិក្ខុសាមណេរ ប្រឹងតែសង្វាត រៀន
 ពុំឱ្យឃ្លាត ព្រាត់មួយវេលា ។ តំរាអស់នោះ មានធម៌ដោះគ្រោះ
 អាតមរោគា សម្លាប់ចង្រៃ ចង្រៃកនាតា បើសូត្រកាលណា ឡើង
 សិរីជោគ ។ ធម៌សូត្រតូរទឹក ធម៌វែងសន្លឹក សន្លាប់ព្រាយព្រោក
 សូត្រស្ទើរក្រឡាប់ អ្នកស្តាប់ស្ទើរដោក ដែលព័រលោក ភ្នែកឈ្មោក
 មមី ។ អាត្មាសព្វថ្ងៃ ចេះធម៌មួយនៃ កែវយព្យាធំ តែមុននឹង
 សូត្រ ត្រូវរៀបផ្កាភ្ញី រៀបរានពិធី បាយសីតែផង ។ ទេសឯកដំបូង
 ហត្ថ តែបីសង្កាត់ ឱ្យល្អឃ្មត់ឃ្មង ប្រាក់មួយណែនដាក់ តំរល់
 ដាក់ចង ព្រៃមួយក្រែងផង ប្រពេនអាត្មា ។ បីនៅស្រុកគេ ស្រុក
 ចាញ់ពិតល្អ ច្រើនតែខ្លោចផ្សា គួរចិសូត្រមន្ត កុំទុរជនណា ទើប
 កើតសុខា លាភាល្អប្លែក ។ បពិត្រករុណា លោកមានមេត្តា ខ្ញុំ
 មាំមួនឯក តែថាខ្លួនខ្ញុំ ពិតពុំប្រកែក ឱ្យឃើញដោយឡែក ប៉ែក
 ខាងពុទ្ធា ។ ខ្ញុំករុណាម្ចាស់ មនោអរណាស់ នឹងអង្គទ័យា មេត្តា
 ដល់ខ្ញុំ សុខុមនាំពា ឱ្យកើតជោគជា ភិយ្យោភាពតទៅ ។ រឺខ្ញុំ
 ករុណា ជាប់ធ្វើរាជការ គេច្រើនយោវយោ ការច្រើនពេកពន់ ស្ទើរ
 ធំគំពុំនៅ ឱ្យដាច់យូរទៅ នាស្រុកនេះណា ។ របៀបពិធី ច្រើន
 ដាន់ច្រើនទី ពិបាកណាស់ រៀបពុំកើតទេ សូមផ្ទេរមេត្តា ចាំដល់

ថ្ងៃណា រយាលការគេ ។ លោកគ្រូបានស្តាប់ ថាអាត្មាភាព
 មើលព្រះសុរិយេ ជិតអស្ចង្កត ដុតដើងមេឃេ អាត្មាសូមលេ
 លាទៅវិញហើយ ។ កន្ត្រាក់បឹងយាម ស្ទុះដើរចេញភ្លាម ស្ងាត់
 ស្ងៀមកន្តើយ ឯខាងខ្លួនខ្ញុំ ទុក្ខអំពុំស្ងៀម គិតព្រះត្រាណាត្រើយ
 សក្យមុនី ។ ឧព្រះសាសនា តើដល់កាលណា ល្អក្នុងដែនទី
 នគរកម្ពុជា មហាធរណី ឲ្យបានជាទី គួរគប្បីស្រួល ។ ព្រះសង្ឃ
 ច្រើនអង្គ ចិត្តពុំស្មោះត្រង់ ចង់ជួយតម្រូវ តម្រូវសាសនា ឲ្យបាន
 ស្រួលបួល គិតតែប្រាល់ប្រួល រកលាភបូជា ។ តែធម៌វិន័យ
 គិតពុំវិៃ លៃរៀនការវិនា ទេសនាប្រាប់សត្វ កំចាត់រាគា គិតតែ
 លាភា ពុំប្រារព្ធកំប្រាណ ។ ខ្ញុំរឹងគិតខ្វល់ គិតហើយតបប្រមល់
 ក្នុងមន្ទាលស្ថាន ប្រឹងចាប់ក្រដាស គួរវាសក់សាន្ត គិតធ្វើឲ្យបាន
 រឿងសេកនេះណា ។ ធ្វើជាពាក្យឃ្លោង ពុំបានប្រាជ្ញព្រោង
 ឈោងតាមវោហារ ប្រាជ្ញាក៏ខ្លី ស្មារតីតិចណា សូមព្រឹទ្ធាចារ្យ
 ករុណាអត់ទោស ។ បើមិនគួរគាប់ ពាក់ពានលើច្បាប់ ពោល
 ទៅលើនិច្ច័យ សូមលោកមេត្តា ខមចិសន្តោស មេត្តាប្រាណ
 ប្រោស ប្រណីទោសា ។ រឿងសេកនេះឯង ពុំបានជាវែង ថ្លែង
 តាមប្រាជ្ញា ទុកដូនជនដឹង សោះសេវិហ្នងសា មើលលេងកំឡា

បង្ការអប្រិយ ។ ដល់ពោធិសត្វ លោកប្រាប់ចុះថ្នាក់ ត្រាស់ក្នុង
លោកីយ បាននាមថ្ងៃថ្នាំ សិអាវ្យមេត្រី^(១) សូមបុញ្ញាសី មេត្រីខ្ញុំ
ដាក់ ។ ឲ្យខ្ញុំបានទាន់ កើតពេលជំនាន់ ព្រះពុទ្ធសមស័ក្តិ ឲ្យ
បានស្តាប់ធម៌ ទេសនាអន័ត្យ អនេកកុំអាក់ ខានធ្លាក់មួយថ្ងៃ ។
ដល់អស់សង្ខារ សូមកុសលា ផ្លូវខ្ញុំឆាប់វិ ឲ្យដល់និព្វាន សុខ
សាន្តប្រពៃ ឧបទ្រពចង្រៃ កុំបីបៀតបាន ។ អស់ជនប្រុសស្រី
បានមើលសេចក្តី រឿងនេះប៉ុន្មាន សូមកបរេជិះ ឈ្នះមារគ្រប់ស្ថាន
ឲ្យបានសម្រាន្ត ផ្តាននិព្វានអើយ ។

១ បាលីថា សិរិអរិយមេត្តេយ្យ, សំស្រ្តឹតថា ស្រីអាវ្យមេត្រេយ ។

កាលនោះមែនមាន សង្ឃមួយប្រធាន ធម៌សមុហិមា
 ជាតិជាព្រះសង្ឃ ទ្រទ្រង់សិក្ខា ត្រួតសង្ឃនានា និគមមួយនៃ ។
 លោកបីញ៉ឹមសត្វ សេកសោមល្អក្លាត់ បក្សប្រពៃ កបកើតប្រាជ្ញា
 ឆ្លាសវិសវាងវៃ កិច្ចកលទីវៃ សេកសោមចាំបាន ។ លោក
 មហាថេរ មានចិត្តមេត្តា អាសូរតិរច្ឆាន រក្សាស្នូនគ្រង ទុកនៅ
 ក្នុងស្ថាន ចំណីប៉ុន្មាន បានសេកភោក្ត ។ ក្នុងអារាមនោះ
 កើតមានដំបោះ ប្រពៃកបដិបា(១) ពួកឧបាសក ភិក្ខុសិកា ពួកសា-
 មណេរា ជិដៃកនោឡោ ។ អំពីធម៌ផង ទ្រហឹងអឹងកង រំពង
 បះបោរ ខ្លះប្រឹងដំឡើង ខ្លះប្រឹងបន្លោ ខ្លះលាត់ដើងទោ ចោល
 អាវិជ្ជាយខ្លួន ។ កើតជារឿងប្តល់ កើតចលាចល ក្រហល់មាំ
 មួន ខ្លះប្រឹងគំនុំ ទឹងធំគុំគួន ព្យាបាទធំធូន ដល់ក្បួនច្បាប់ណា ។
 សេកសោមសត្វថ្លៃ គាប់ដួនមួយថ្លៃ ល្អិតល្អៃចិត្តា ចិត្តកាំងតិត
 ដល់រូបអាត្មា មករងទុក្ខា លំបាកច្រើនលន់ ។ បក្សសោយសោក
 យំយែកអាមោត្ត ដោកដោរទុរន់ ទុរាតោកយាក វិបាកស្រពន់

១ ក្លាយពីពាក្យថា បដិបត្ត (ពួកប្រធាន) ។

ស្ទើរក្លាយពុំធំធេង ធ្ងន់ក្នុងឱកា ។ ដល់វាត្រីស្លាត់ ទើបបក្សសត្វ
 ព្រោកព្រាដូរវាហារ លោងចឹកចំណង ដែលចងអាត្មា ដាច់ស្រេច
 កាលណា បក្សហើរថ្លាត់ ។ ដល់មកក្រៅកុដិ ដំរីសេសសុទ្ធ
 ហើយបក្សសត្វ ហើរប្រទក្សិណ វិត្តបីជុំថ្លាត់ រួចស្រេចហើរស្តាត់
 កាត់ចូលព្រៃព្រឹក្ស ។ បក្សវិយោគ ចិត្តស្តាយលោក មេរិត្ត
 សន្តិក ហើរផងយំដង មមែរីងនឹក អាណោចពន្លឹក ទឹកពេញ
 នេត្រា ។ ស្រែកថ្លែងទំនួញ ពិលាបតែងទួញ ថាឧលោកតា
 ខ្ញុំលាសិនហើយ គង់ឲ្យសុខា ខ្ញុំព្រះករុណា ត្រាំនៅពុំបាន ។
 លោកតាមានគុណ គុណជាប់មហាធ្ងន់ ធ្ងន់និតប្រមាណ ចំ-
 ណាប់កម្រ ត្រូវប្រៀបបាន ធំជាងសូរ្យឆាន ល្អជាងសុវណ្ណ ។
 ធ្វើម្តេចតាអើយ ទ្រូងខ្ញុំសែននឿយ រឿយៗ ដាក់ស្បែក ឃើញ
 ពុទ្ធបរិសទ្យ ច្រើនពួកប្រកាន់ ប្រពែកតាប់តាន់ ពីព្រះធម្មា ។
 ខ្ញុំជាបក្ស ក្នុងទ្រូងខ្លោចផ្សា អូលអាត់ទ័យា ឲ្យគេប្រពែក ដដែក
 ឈ្មោះគ្នា ពីព្រះធម្មា មិនត្រូវចេះឡើយ ។ ព្រះធម៌មហាថ្លៃ
 ត្រដាក់វិស័យ ជាងទឹកត្រាណាត្រើយ ម្តេចប្រែជាញើ លើសភ្លើងរិញ
 ហើយ ឧទេវតាអើយ ជួយខ្ញុំគ្រាហ្នឹង ។ សូមបង្ហាញផ្លូវ មាតា
 តម្រូវ តម្រូវទីពឹង នឹងលោកអ្នកប្រាជ្ញ អាចជាខុននឹង ឲ្យបាន
 រឹងមាំ ដឹងច្បាប់ទាំងឡាយ ។ យំហើយបក្ស ហើរលើវេហា

អាកាសវិទ្យា តាមដោយពន្លឺ ព្រះចន្ទ្រចែងសាយ ចិត្តពុំ
សប្បាយ ណាយស្រាលឡើយណា ។ ហើរកាត់វាលព្រៃ គឺវិទីខែ
ប្រកបដោយបង្កាត សមុទ្រសាតរ ខ្នារខ្នារវិញ្ញា សេកគិតអនិច្ចា ចិត្ត
សង្វេគ ។ ឧមើលតិរញ្ញាស ដេកត្រៀមដាសដាន ដោយព្យាដោយ
បែក ដូចពួកតាអញ បែកទៅជាផ្នែក ចិត្តរឹងដាងដៃក ប្រកែក
ញាវ ។ មើល ៗ សត្វខ្លា រូបរាងសង្ខារ ប្រឹងស្រែកឮខ្លា ប្រកួតនឹង
ស្រ្តី ព្រៃធំតយរ ទាំគាស់រឹករិរ រំពងអស់ព្រៃ ។ អើៈអើនេះដូច
ទោសកខូច ឈ្មោះញាសិរិយ គិរិភក់អំពី ធម៌និងវិន័យ តាំឱ្យបរា-
ជ័យ ថោកទាបសាសនា ។ ឧមើលប្របី ដេកត្រាំក្នុងដី ល្បាប់
ជ្រៅណាសា ប្រឹងក្រោកឡើងដើរ ដំណើរយាត្រា រករាជសីហា
គិស្សរាសត្វផង ។ ដល់ហើយទម្លាក់ សិរសាឧនដាក់ ធ្លាក់ក្រោម
កន្លង គិតចង់ប្រកួត អំនួតច្រើសយួង រាជសីហាទង្វង ពិតពុំអើពើ ។
អើនេះដូចជា ពួកមនុស្សរាល់គ្នា ល្ងង់ខ្លៅភ្ញីភ្ញី បានយល់បណ្ឌិត
ហើយធ្វើដំដើ ចង់នៅពីលើ បណ្ឌិតវិញណា ។ ដូតក់ឡាំងខ្លៅ
ខ្លាចអសោចខ្លៅ អាប់ឥតក្រាដា មិនឱ្យបណ្ឌិត នៃបនិតអាត្មា
កើតមានឥត្តា ឈ្មោះសិស្សក្រាដា ។ នមើលដំរី ស្តុកស្តុកគឺសី
ភ្នកវែងត្រសាយ ត្រសុះសញ្ជាត់ ដេកសម្រាកកាយ ពួកស្តុកវាំង
ឡាយ ដេកហ៊ុំដុំដិត ។ នេះចំណិតត្រូវ ត្រង់តាមតម្រូវ ដូចជនចេះគិត

បានឃើញអ្នកប្រាជ្ញ មកមីរងនីត សាកសួរក្រមក្រិក្ស ពិនិត្យធម៌អាថ៌ ។
 សេកសត្វបរិ ប្រឹងគ្រាប់ដោចរ តាមអាកាស នេត្រាទាំងសង
 ផ្អៀងផ្អាតឆ្មោះ មើលដើមរុក្ខា ត្រៀបត្រាពេញពាស ។ មើលយូរ
 យង់យល់ ដើមចន្ទសកល ធំខ្ពស់ឧកាស ឧកាយល្អប្លែក ក្រ
 ឃើញដូចមាស មិនមានពោរពាស ហើយសេកគិតថា ។ ឧដើម
 ចន្ទសកល ខ្លឹមក្រអូបស្តែង ល្វេងល្វើយណាសា មនុស្សកម្របាន
 មកស្ថានអាត្មា ដុះដោយព្រឹក្សា ឆ្ងាយជ្រៅមុះហិមា ។ ដូចជាអ្នក
 ប្រាជ្ញ បរិបូណ៌អំណាច ស្លាបជីវិត កម្រពើតនៅ ស្រុកជំនាន់
 តែងកើតភាព និតមរៀនពោះ ។ បក្សាហើរហិម កាត់ភ្នំវាលលេច
 នឿយព្រួយកាយអស់ កំឡាំងពោកសល់ រសេះរសោះ ស្ទើរតែនឹង
 បោះ ខ្លួនស្លាប់ដោយដី ។ ហើរហើយគិតផង រោយស្លាបកន្លង
 លុះទៀបរាត្រី ផុតស្វាងកាលណា បក្សាពីសី បន្ទាប់ខ្លួនខ្ញុំ ចូល
 ឆ្នេរសាគរ ។ ដឹកទឹកសមុទ្រ ប្រែខារខាប់មុត រន្ធត់ពោះព សត្វ
 សេកគិតថា ឧខ្លួនអញរិ ម្តងនេះនឹងមរ- ណាស្លាប់ដឹងឬ ។ ខាន
 ដួបអ្នកចេះ អ្នកមានចំណេះ ខានបានដឹងឮ ស្តាប់ធម៌ទេសនា ជា
 ទីបំភ្លឺ ចូលផ្លូវជាប់គឺ និព្វាននាយឯង ។ ឧះឧខ្លួនអញ នឹកហើយ
 សែនក្លាញ សែនក្លាស់ចម្លែង មកស្លាប់ដោយព្រៃ គ្មានទឹកនៃង

បពិត្រទេវតា ដែលស្ថិតនិរតនៅ ជ្រោះជ្រៅដលសា សូមដួយសង្ខារ
ខ្ញុំកុំឲ្យក្បុយ ។ ដួយទុកដីរិត ឲ្យបានស្មើស្ថិត យូរជាប់អាស័យ ខ្ញុំ
នឹងទិតខំ រៀនធម៌មហាថ្លៃ ឲ្យបានជាមហៃ មហាចេះជ្រៅជ្រះ ។
ខ្ញុំដួយសាសនា ព្រះមុនីសាស្តា ដែលទ្រង់បានព្រាស់ សំដែងថ្លែង
ទុក ឲ្យអស់ជាតិសាសន៍ សូត្ររៀនឲ្យច្បាស់ ដាស់តឿនចិន្តា ។
កាលនោះមែនមាន ទេវតាប្រធាន មួយធនាសា បានស្តាប់សំដី
បក្សីចរចា ទើបចិត្តជ្រះថ្លា អាសូរសេកសត្វ ។ និម្មិតក្លែងខ្លួន ជា
ចាស់សមសួន រួចស្រេចហើយថ្លាត់ យកតង្គាថ្លា ពីសាលយុក្កាត់
ដាក់ក្នុងស្នូកសត្វ ខ្យងស័ង្កសោភ័ណ ។ ហើយដើរយាត្រា ចូល
ដិតបក្សី សេករិះតិគន្លាន់ ថានេះគឺជា ទេវតាសោភ័ណ ដំណើរ
រូសរាន់ ល្អដូចរាជសីហ៍ ។ ទេវតាព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធ លុះចូលដល់
ដិត ដិតកាយសេកខ្ចី យកខ្យងស័ង្កសុទ្ធ ឲ្យសេកពីសី ហើយ
ពោលសំដី ទៅកាន់សេកថា ។ សេកអើយសេកសត្វ ចូរចៅ
កំចាត់ ទុក្ខហើយភោក្តា ទឹកស្រស់ល្អសល់ កុំខ្វល់ចិន្តា ធានា
នៅតា រក្សាព្យាបាល ។ សេកបានស្តាប់ហើយ ពិតពុំលង់ឡើយ
ព្រេកអរត្រអាល ដឹកព្រេបតង្គា ពិសេសពិសាល រួចស្រេចដំណាល
សាកសួរព្រឹទ្ធ ។ បពិត្រលោកតា លោកជាទេវតា ទ្រង់ទ្រធម្មា
ឬមួយដាយក្ស គន្ធានាតា ប្លែងកាយមារយា ឲ្យខ្ញុំភ័ក្ត្រភ័យ ។

កាលនោះទេវតា ស្តាប់ដាក់កាលណា ប្រឡូងខ្លួនវិ ជាទេវតាសុទ្ធ
 ចំហុតប្រពៃ ទើបថ្លែងសំដី ស្តីនឹងបក្ស ។ នៃចៅសេកសោម
 ដ៏មានរូបឆោម ល្មមគួរស្នេហា យើងនេះមិនយក្ស អារក្ខអ្នកតា
 យើងជាទេវតា រក្សសមុទ្រ ។ សេកសោមស្តាប់ហើយ ត្រាន់
 បានឆ្ងរស្ងៀម ឱនកាយលំអុត ក្រាបក្រោមបាទា ទេវាបរិសុទ្ធ
 ពិតពុំតក់ស្លុត ចង់ជាប្រស្នា ។ អហំរីខ្ញុំ សូមថ្វាយបង្គំ បរមទេវា
 ខ្ញុំកើតរិមតិ សង្ស័យណាសា ហេតុម្តេចជិលសា នាសាគរ ។
 ទឹកប្រៃភ្នំរំពោត គួរកើតរិវេក ដឹកទៅវេទនា ពុំសាបដូចទឹក
 ទន្លេតង្កា បឹងបូនាតា ប្រះអូរទីទៃ ។ សូមលោកមេត្តា ប្រាប់ខ្ញុំ-
 រណា ឲ្យអស់កលន័យ តាមដោយតន្តង ទំនងញាណញេយ្យ ដោយ
 លោកវាងវៃ ធ្វើវិទ្ធាតវិជ្ជា ។ ទេវតាស្តាប់ហើយ ទើបតាំងឆ្ងាស់
 ឆ្លើយ នៃចៅសោកា ទឹកមហាសមុទ្រ ប្រៃមុតភ្លៀវក្លា មកពី
 ត្រាំត្នា យូរយារពេកក្រៃ ។ ត្រាំនៅផ្តាប់ផ្តួរ យូរកាលមីមួរ កើត
 អំបិលប្រៃ មិនដូចជាទឹក ទន្លេឡើយនៃ សាបល្អឆ្ងាញ់ក្រៃ ទេ
 ណាចៅណា ។ នៅឯទន្លេ ដល់ភ្លៀងច្រើនមេ ទឹកហូរយាត្រា
 ចាក់មកសមុទ្រ ពុំផ្តាប់ផ្តួរណា ទើបបានពីសា សាបសមមនុស្ស
 ដឹង ។ សេកបានស្តាប់ដាក់ ដូចដាកត្រាត់ ភ្នាក់ខ្លួនកន្លង សែន
 ព្រេកសាទរ អំណរចម្បង ទើបថាពិតហោង ទេវតាមហាថ្លៃ ។

បពិត្រទេវតា សូមលោកករុណា ដ្បិតខ្ញុំសង្ស័យ នឹងមនុស្សច្រើន
 គ្នា វេទនាដ្ឋងចៃ ធីដៃករាល់ថ្ងៃ ពីរឿងបូជា ។ ដល់ពួកទេវតា
 ត្រូវឧបធិបត្ស អារក្ខនាគា និងពួកទេវតា នៅដោយអធ្យា កើត
 ទាស់ទែងគ្នា សព្វថ្ងៃនេះណា ។ អ្នកខ្លះចូលចិត្ត ប្រតិបត្តិខ្លាច
 ឫទ្ធិ ពពួកទេវតា កុបតែងបុណ្យផង សង់រោងគ្រៀបត្រា រៀន
 ធ្វើបូជ្ជា បូជាច្រើនសល់ ។ អ្នកខ្លះធ្វើបុណ្យ គ្រប់កាលច្រើន
 លន់ ពិតពុំខ្លាចខ្លាច ធ្វើរាសត្រីការ ទេវតាដោយកល់ កិច្ចបាន
 ពីរាល់ យល់ក្នុងចិត្ត ។ ប៉ុន្តែធ្វើបុណ្យ រួចហើយផ្សាយគុណ
 ឧទ្ទិសដលា ដូនដល់ដំនុំ ក្រុមពួកទេវតា ឲ្យបានសុខា រក្សាបុរី ។
 សាសនាប្រសើរ កំពូលលុបលើ ធំលើសអ្វី ៗ បើធ្វើបែបនេះ
 ត្រូវខុសឬអី សូមលោកប្រណី ប្រាប់ខ្ញុំតិចរឺ ។ ស្តាប់ប្រស្នា
 សេក ទេវតាសែនត្រេក ឆ្លើយតបបក្សា នៃចៅសេកសោម ឆោម
 កបប្រាជ្ញា ចូរផ្លែសោតា ស្តាប់ឲ្យដាក់ស្បែក ។ បុគ្គលឯណា បូជា
 ទេវតា ដោយនូវអីវ៉ាន់ ត្រៀងអាមិសទាន រាប់លានសែនថ្នាក់
 ពុំស្មើអ្នកកាន់ យកធម៌បូជា ។ ទេវតាអរសល់ អរអស់កង្វល់
 ពីដ្ឋងទ័យា ដោយបានក្រេបរស ឆ្ពោះពីធម្មា នាំឲ្យលាភា ទេវតា
 លូតលាស់ ។ កាលព្រះពុទ្ធចៅ ព្រះអង្គគង់នៅ ប្រោសសត្វទាំង
 អស់ ព្រះអង្គទ្រង់ញាណ ឥតមានចន្លោះ នឹកហើយស្រណោះ

អាណ្តោអាស័យ ។ ព្រះអង្គសំដែង ធម៌ច្រើនជាក់ស្តែង ច្រើន
 ជាងផលស័យ ពីថ្ងៃទៀបយប់ ពិតយប់យារនៃ សត្វសែនអស័-
 ខេយ្យ ក្រៀមបាននិព្វាន ។ ឥន្ទ្រវិន័យនេះឯង យើងសឹងចម្លែង
 ស្មែងស្លាប់ស្រែកឃ្មាន ចង់ស្តាប់ព្រះធម៌ វិន័យទូន្មាន ដើម្បី
 នឹងប្រៀន បង្រៀនចិត្ត ។ បុគ្គលណាមួយ ចេះអារម្មណ៍ព្រួយ
 ដ្ងាយគិតទេវតា វេលាធ្វើបុណ្យ និមន្តសង្ឃទេសនា បែងចែក
 ផល ទេវតាអរតិក ។ មិនបាច់ធ្វើរាន អុបស្សប្បិទៀន ធម្ម
 ក្ខន្ធាសនីត នាំតែពិបាក គោតយ៉ាកពួកមិត្រ នាំញាតិឆ្ងាយ
 ជិត ធុញ្ញាទ្រាន់ដោយសារ ។ នៃចៅសេកអើយ បាស្សអញឆ្លើយ
 ឆ្លងពីរប្រស្នា ល្មមពេលវេលា ប្បវាយហើយណា អញសូមសួរ
 បា ឯងបានម្តងវិញ ។ នៃសេកសោមសត្វ ហឫទ័យប្រមាត់
 ខ្លួនអញទោម្មេញ ទោមនស្សអស់រាល់ កំហល់ច្រើនមិញ កម្រ
 បានដេញ ដោលសួរអ្នកណា ។ ឲ្យបានដឹងយល់ សោះកើតអំពល់
 ទល់ទុក្ខទៀតក៏ ចូរបានសំដែង ថ្លែងតាមពុទ្ធដីកា ឲ្យបានជ្រះថ្លា
 ចិត្តអញម្តង ។ លាក់បាំងថ្វីសេក អញសែនវិវេក ពុំស្រាកម្ល
 ហ្មង មិនដឹងជាអ្វី បានជាមនុស្សដឹង ខ្លះស្តាប់វិលផ្តឹង រងធ្លាក់
 នរក ។ ខ្លះមកស្ថានសួគ៌ រាប់ច្រើនសាស្ត្រ កំសាន្តសោយសុខ
 សប្បាយហួសខ្នាត ជាអាទិ៍ឥតទុក្ខ ពុំដូចនរក អបាយមុខនៃ ។

សេកសោមប្រាជ្ញា បានស្តាប់ប្រស្នា ទេវតារវិត រំពឹងរឹងតិច
 ដោយចិត្តឈ្លាសវៃ ប្រឹងទំលកលៃ វៃរាយវោហារ ។ តិចឃើញ
 រៀបចម្រាប់ សេកសោមចំណាប់ ហើរទំព្រឹក្សា ទើបមានសំដី
 ផ្អែមល្អែមវិចិត្រ ឆ្ពោះកាន់ទេវតា គ្មានអាព្រៃង ។ បពិត្រទេវោ
 ដ៏មានឫទ្ធា តេជោខែងវែង ចូរលោកចាំស្តាប់ សារស័ព្ទថ្វាថ្ងៃង
 ខ្ញុំនឹងបាយចែង តែងតាមវោហារ ។ បុគ្គលណាមួយ គ្មានចិត្ត
 តិចត្រួយ ឆ្ងាយលើកសាសនា ព្រះបរមបរមរាជ លុបលើលោក
 មិនរឿនធម៌អាថ៌ គាថាវិន័យ ។ បន្តន់ចិត្តតាម ចោរកិលេស-
 កាម តណ្ហាទីវៃ ពុំមានរន្ធត់ ចំហុតភិក្ខុវ័យ អបាយមុខនៃ
 ប្រាជ្ញាសង្ខារ ។ ចង់បានសង្ឃតិ សម្បូរណ៍ច្រើនក្តាត់ មាន
 ប្រាក់លុយបាយ គាំងត្រាប់លេលា ធ្វើឲ្យអន្តរាយ ដីរិកទាំង
 ឡាយ សព្វសត្វតូចធំ ។ ដើរចាញ់ដើរចោះ ដើរទាក់ស្លូចអស់
 សត្វក្នុងទ្រង់ ក្នុងរូងសម្បុក វិតក្កអូលងំ សត្វខ្លះទូញយំ រលឹក
 ត្វវិ ។ ដូចជាសត្វអក បើមនុស្សឡើងយក លាក់លួចកូនគ្នា
 មេនឹងសង្រែង ក្របីពណ៌នា ហើរឆ្ពោះម្លឹង កាន់អាកាសនាយ ។
 ឆ្ងាយហើយខ្ពស់សល់ ដោយចិត្តតប្រមល់ ខ្ពស់ពុំរីករាយ អក
 ប្រឹងបិទស្នាប ដាបដិតរឹតកាយ ទម្លាក់វិលាយ កាយស្តាប់
 ដោយដី ។ ឱះឱពុទ្ធា ខ្ញុំទោមនស្សមនោ មនុស្សចោរតិរិយ័

ចិត្តកាចស្មោះ មុតដូចដាវីន- សូររាជធិបតី ចម្រើនពណ៌រាយ ។
 ពុំមានមេត្តា អាសូរករុណា ចិត្តឆោតមើលងាយ ពុំស្គាល់ធាប
 បុណ្យ ទោសគុណរាយនាយ ដើរតែវិលាយ វិលាងដីកំ ។
 ដីរិតសត្វផង ពុំបានកន្លង វិលងថ្ងៃណា មានពួកមនុស្សខ្លះ ឥត
 ខ្មាសឫស្សី មើលងាយពុទ្ធដីកា សម្មាសម្ពុទ្ធ ។ បង្ហាច់រិចនៈ
 ពោលពាមចិត្តស្ម័គ្រ អំពើពាលពុត ថាអស់សត្វផង បើយើងធ្វើ
 គុត បំផ្លាញឲ្យគុត ដ៏ពន្ធនីវី ។ ឥតមានធាបទេ ដោយព្រះពុទ្ធ
 ឆ្នេរ ហាមតែអំពី ត្រីក្រាញ់អណ្តែង ក្លាមសាមទុកទី បឹងបូព-
 សុពី សម្លាប់ទោសមាន ។ មានជនជាតិខ្លះ កាន់យេស៊ូសាស្ត្រ
 សាស្ត្រាប្រធាន ប្រដាប់ត្រូតលើ សារពើទ្ធាន បង្ហាត់បង្រៀន
 តំរក្រមច្បាប់ ។ គេថាសត្វផង កើតមកត្រូវរង ឲ្យមនុស្សសម្លាប់
 ដូចជាដើមឈើ ត្រូវតែមនុស្សកាប់ មនុស្សត្រូវចងចាប់ សត្វធ្វើ
 អាហារ ។ ធ្វើដាច់ណ៍ បរិភោគប្រព្រឹត្តិ ដប់ល្បែងដីកំ បើពុំ
 ស៊ីសាច់ កម្លាំងពុំក្លា អាច់ឧនប្រាជ្ញា ដីកំរឹងវៃ ។ ឯពួកចាម
 ដ្ឋា អាភ័បភាវ ក្លិន្តទៃកទីវៃ កាន់ព្រះអាឡា ឥស្សរាធិបតី ប្រ-
 កបញ្ញាណញ្ជោយ ឆ្លៀវឆ្លាសវិជ្ជា ។ អាឡាបានចាត់ អង្គព្រះមហា-
 ម៍ទ តំណាងអង្គា មកឲ្យទេសនា ប្រោសសត្វគ្រប់គ្នា នៅលើ
 ពសុគា នាលោកយើងរាយ ។ ថាទ្រង់មេត្តា ឲ្យពួកមនុស្ស

រឿងរាល់រូបកាយ សម្លាប់តិរច្ឆាន ប៉ុន្មានទាំងឡាយ ស៊ីលេង
សប្បាយ តែផ្សាយមេត្តា ។ គឺថាមុនកាប់ ចាក់កសម្លាប់ សម្លេះ
សិនណា ឲ្យធម៌សត្វនោះ ឆ្ពោះកាន់សុខា គឺធានាមា សូត្រនាយ
នៃ ។ បើធ្វើបែបនេះ សត្វនឹងរបេះ ពីរោគពីរយ អំពីតិរច្ឆាន
ដាតិកុំប្រពៃ ទៅសូត្រនាយ និតជិតអាឡា ។ មួយទៀតសត្វត្រី
អាឡាធិបតី សំដែងស្រេចណា ដោយនូវអាវុធ មុតធីទ័នថ្វា
ស្រកមច្ឆា គឺស្នាមព្រះទ័ន ។ ពួកបរិស័ទនិង បើចោមស្លូចចង
ចាប់ត្រីត្រូវកាន់ មិនបាច់ឲ្យធម៌ បរិវាជក់ស្បាត់ អាឡាស្រវាន់
ព្រះទានធម៌ហើយ ។ ថ្លែងឯពួកចិន ពោលពាក្យកាប់កិន ព្រះ
ព្រហ្មត្រាណាត្រើយ ថាម្ចាស់គ្នាយើង កុំទំនើងឡើយ កុំនោកខ្លើយ
ត្រូវតិរដូច្នោះ ។ បើមនុស្សឯណា គ្មានជាប់ទោសា យើងកុំ
ប្រហែស បើយើងសម្លាប់ យើងឆាប់របេះ ធ្លាក់នរកនេះ ភ្លើង
នេះវេទនា ។ បើមនុស្សណាវិញ អាច្រក់ទោសម្តេច ពេញ
ពាសវេក បើយើងសម្លាប់ ពិតពុំមានពៀរ នាំកើតលាភា ឲ្យ
យើងពិតដាក់ ។ រឺឯតិរច្ឆាន ព្រះព្រហ្មអវតារ បង្កើតអន័ត្ត
អនេកពន្លឹក សន្លឹកក្រែកហាក់ សត្វណាមនុស្សស្ម័គ្រ ដាក់ដា
ចំណី ។ សម្លាប់ទៅហើយ គ្មានទោសអ្វីឡើយ មិនត្រូវប្រើ
អាណិតអនាថិ ប្រមាថគ្មានអ្វី នេះគឺសំដី មនុស្សពាលោ ។

បើសត្វឯណា ពុំជាអាហារ មិនត្រូវទំឃោរ ឃើរកាប់សម្លាប់ បាប
 ក្រាស់ជ្រៅជ្រោ នរកជ្រៃដោ ដោរសុទ្ធខ្លុះឈាម ។ ឧលោកទេវតា
 ចូរគិតចារណា អស់ពាក្យរឹមវាម ពាក្យប្រទូសភ័យ ប្រកាន់ទំនៀម
 ទម្លាប់ច្បងរៀម ដេដ្ឋាដ្ឋិនតា ។ មិនគិតប្រណី អំណាចខ្លី
 អាសូរដីកំ ដីរឹតតិរញ្ឆាន ឲ្យបានសុខា គិតតែធ្វើការ លាមកអា-
 ក្រក់ក្រៃ ។ បុគ្គលឯណា គ្មានសីលបាណា ធ្វើសត្វឲ្យក្រៀម
 ដោយប្រើគេឯង ឬធ្វើដោយដៃ មនុស្សនោះចង្រៃ ក្រៃបើ
 គណនា ។ ដល់ខ្លួនស្លាប់ទៅ ធ្លាក់នរកជ្រៅ រងកម្មវិហារ វារៈ
 យូរលន់ ទុរន់គ្រាំគ្រា ខានឮពុទ្ធា ទេសនាទូន្មាន ។ ខ្ញុំសូម
 សរសើរ ដំណាលដំណើរ ព្រះអនាវរញ្ញាណ ព្រះអង្គអាសូរ សត្វ
 ទូទៅគ្មាន ស្លៀងឃ្លោងរៀបវាង ចំហៀងតូចណា ។ ប្រដៅ
 សត្វសត្វ កុំឲ្យបំបាត់ កំបាត់ដីកំ ត្រូវតែពោតខ្លាច ដីវិតរូបា
 រាល់រូបកាយ សត្វក្តីមនុស្សក្តី ។ អស់ពួកបណ្ឌិត លោកតែង
 ប្រព្រឹត្ត ធ្វើការុតប្បី ពុំឲ្យសៅហ្មង រំលងខ្លី ចិត្តស្ងួនមេត្រី
 ប្រណីមេត្តា ។ រហូតដល់ស្លាប់ លោកបានជាបាប កំណើត
 អស្ចារ្យ នាទេវស្ថាន អវិការឧទ្យា- រិកកបចេស្តា សុខាភិរម្យ ។
 ប្រការ ២ ទៀត មានដិនជ្រើសជាតិ ឃ្មាតខ្ចីពិតពុំ ទិតទំរកស្មី
 តាមទីគិតម មិនចេះនិយម តាមកិច្ចក្រាដ្ឋប្រាយ ។ ចែងតែ

ស្រណុក ហើយដើរត្រក ធ្វើឱ្យអន្តរាយ រកលួចចាក់ប្លន់ តំបន់
 ទាំងឡាយ គាត់នឹកឆ្ងាយ ក្រហាយខ្លោចផ្សា ។ ខ្លះតាំងខ្លួន
 ជា ស្តេចចោរមាយា គាត់ត្រូវព្រៃ ប្រជុំពួកខ្លួន ទិលដូចអាត្មា
 ប្រកាសខ្លួនថា ជាស្តេចសរសើ ។ ធ្វើជាមេក្រោង ទៅណា
 សណ្តោង ពួកចោរអប្រិយ រកលុយលុកប្លន់ រៀងរាល់រាត្រី បាន
 ទ្រព្យហើយខ្លី ដេកដំស្កែង ។ មានក្មេងចាស់ខ្លះ ពុំមាន
 អៀនខ្មាស ថ្លើមបះដំនេង សំរុកដោយផ្សារ នេត្រាប្រឹងឈ្នួង
 ក្រែងជនវង្វែង ភ្លេចភ្នាំងស្មារតី ។ ដាក់ចោលអីវ៉ាន់ ទិញហើយ
 ពុំកាន់ រាប់ទុកក្នុងល្អី ចោរឃើញកាលណា ប្រឹងធ្លេចខ្លី ដើរ
 ដល់ចំណី ឆក់យករត់ផ្លាត់ ។ គេដេញចាប់ឈ្នួ ចាប់បានមុខ
 ដូរ ដូចមុខស្វាសតូ គេដាក់វាយដំ ដំណាំដាំក្តាត់ ចោរអើយ
 ម្តេចគាត់ មានយាទចោកលន់ ។ បតិក្រទេវតា ចំណែករាជការ
 គ្រប់គ្រងមហាជន ទំនិញទាំងឡាយ គេឱ្យបង់ពន្ធ ជូនស្រាល
 ជូនធ្ងន់ ទន់តាមតម្លៃ ។ ប៉ុន្តែមានមនុស្ស ពិតពុំខ្លាចខុស
 តំនិតឃ្លោងក្រៃ ខ្លួនខ្ញុំនេះឯង គាប់ជូនមួយថ្ងៃ បានឃើញស្នា
 ដៃ ចៅពាលមួយណា ។ វត្តដែលខ្ញុំនៅ ថ្ងៃមួយនោះត្រូវ ឧបា-
 សកសិកា ដង្ហែកបិទ ពេលចេញវិស្សា មានទូកពេត្រា ដោតទង់
 ដើរដាស ។ ប្រុសស្រីខ្លួនខ្មៅ ដីដូនតចៅ តាយាយចាស់ ។

ស្មៀកសព្វក្រសែ ទេសឯកយ៉ាងក្រសែ បានម្ហូបច្រើនហួស ពាស
 លើកេត្រា ។ កំឡោះត្រមុំ ដោះណែនត្រពុំ តែងត្រអាត្មា ស្មៀក
 ពាក់ហូលព្រៃ ព្រំគាតត្រម៉ា ស៊ីដូចកញ្ញា ទេវតានាយ ។ មែន
 មានពាណិជ លក់ថ្នាំចង់គេច ពន្ធផ្សំបានងាយ ក៏តុបតែងទូក
 បានល្អពណ្ណរាយ ចង់សុទ្ធវិរាយ រាយពណ៌ភ្នំថ្លា ។ ចែវមុខផ្ទះ
 គយ ទូកល្បឿនជិយ ពាណិជប្រាប់ថា ឲ្យពួកអ្នកចែវ ប្រែសក
 ប្រៀងសកវាទី កុំឲ្យរាជការ សង្ស័យដល់ខ្លួន ។ ថ្លែងឯមេតយ
 ឃើញទូករាប់រយ ពិតពុំគុំគួន ថាគេធ្វើបុណ្យ ល្អលន់តាមក្បួន
 ពុំត្រូវក្បួន ឆែកឆេរឡើយណា ។ ចៅពាណិជពាល ចែវទូក
 ឆ្លងវាល ទន្លេដីលសា ថ្នាំក្រូចពន្ធ ពុំស្តុនទាតការ បំភាន់រាជការ
 ដោយស្នាដៃវា ។ ប្រាជ្ញពុំស្មើពុត ធម្មជាតិគ្រឿងមុត ពុំស្មើទ័យា
 ចិត្តចោរសាហាវ ដូចដាវអាវុធ ដូចខ្ញុំពណ៌នា រឿងនាយពា-
 ណិជ ។ ជនជាតិបណ្ឌិត លោកតែងចេះគិត យល់សព្វសេច
 គ្រេច មិនដែលបំបាត់ លួចលាក់ស្តាយវើច លោកពិតពុំលិច
 លង់ទៅអបាយ ។ នរូជនពាល តណ្ហាពេលរាល ឆ្លៀលទ្រូង
 ក្រហាយ ដើរលួចបំបាត់ ស្លាប់ទៅធ្លាក់កាយ នៅនាអបាយ
 រាពរូមិរងក្តៅ ។

ប្រការ ៣ ទៀត ខ្ញុំសែនចង្អៀត ចង្អុលហ្នឹងសៅ ឃើញ
 ពួកពាលា ចិត្តអាក្រក់ខ្មៅ ដើរលួចចូនចៅ សាច់ដៅព្រៀង
 លាន ។ លួចប្រពន្ធតេ យកធ្វើជាមេ ផ្ទះដោយបំពាន មិន
 គិតរអែង ខ្លាចក្រែងបាបមាន ជាទីប្រធាន ប្រឆ្នងអរិចី ។
 មានកំឡោះពាល មិនដឹងធ្ងន់ស្រាល កាចអន្សតិរិយ៍ វេលាយប់ស្ងាត់
 ស្ងាត់ដើរចង់ស្រី ដួនកាលកើតក្តី អាស្រូវិបាយ ។ បរវិនាស
 អាក្រក់ពេញពាល ស្អុយឈ្មោះទំសាយ ដួនគេលួចកាប់ សាប់
 អង្គរាងកាយ ខូចខ្លួនអន្តរាយ ចោលមាតាបិតា ។ បពិត្រទេវោ
 ជនក្រាស់រកោ កិលេសកមា ពុំដែលចម្រើន កើតកើនដិលា មាន
 តែអសារ ខុសខាតចង្រៃ ។ កើតព្យាធិរោគា ខូចខ្លួនអាត្មា
 រាល់ភ្នំទីវៃ ព្រោះមិនប្រព្រឹត្ត តាមក្រឹត្យវិន័យ ពុំចេះលកលៃ
 ភ័យខ្លាចបាបណា ។ ឯព្រះមោហម៌ទ អំណាចច្រើនក្តាត់ ត្រុ-
 ណាងអាឡា មានអត្តមហេសី ស្រីស្រស់កញ្ញា ១៥ រូបា សារិការ
 កត់ដាក់ ។ មោហម៌ទចមពង្ស ពូជអាឡាវង្ស ត្រដុំអន់ត្ប
 បានហាមប្រាមដល់ បណ្តាអស់អ្នក មានចិត្តរាក់ទាក់ កាន់
 សាសន៍ព្រះអង្គ ។ ថាទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យមនុស្សគ្រប់ជាតិ សង្វាត
 ត្រឹមត្រង់ ស្វែងយកភរិយា តាមដោយចំណង់ បានតែ ៤ អង្គ
 ម្នាក់ ៧ ទេណា ។ ប្រុសពេញមានភព្វ ជាទីគំនាប់ ជាប្តី

ដោតតណ្ហា បានអំណាចល្អ ពីព្រះអាណា ប្រុសមួយអង្គា ប្រពន្ធ
 ៤នាក់ ។ ឯអង្គព្រះពុទ្ធ ព្រះទ័យបរិសុទ្ធ បំផុតឯកអគ្គ ទ្រង់
 ពុំក្រែកអរ នឹងរាគអប្បល័ត្នណ៍ ដូចចិត្តពួកអ្នក សាស្តាធីទេ ។
 ព្រះអង្គគិះដៀល ទ្រង់ពុំនឿល ជិតរាគចង្រៃ ទ្រង់បានកំបាត់
 បំបាត់ដោយញោយ្យ- ធម៌ល្អប្រពៃ ព្រះទ័យជ្រះថ្លា ។ បពិត្រទេវោ
 ប្រសើរអញ្ចោ បុគ្គលឯណា មានចិត្តស្អប់ខ្ពើម ល្ហើមរាគតណ្ហា
 កាលក្រៀមដន្ទា កើតទៀតសុខពិត ។ បុគ្គលណាមិញ មិន
 ប្រឹងបំពេញ កុសលសុចរិត ឯងយងបំលើ ងងើងងឹត រាគៈនោះ
 រឹត ឲ្យធ្លាក់អបាយ ។

ប្រការ ៤ រីឯ មានមនុស្សពាសពេញ នៅនាស្រុកអាយ
 ពោលពាក្យបញ្ជោត បំពោតសុសសាយ នាំក្តីអន្តរាយ ជនឆ្ងាយ
 ជិតដឹង ។ ខ្លះបញ្ជោតលេង កិរិយាដូចក្មេង តាមដោយបំណង
 ឲ្យគេពិបាក ឥតស្រាកកន្លង នាំកើតសៅហ្មង រងទុក្ខដោយសារ ។
 ដោយខ្លួនចង់លេង ឲ្យគេវង្វេង វិលវិល់ចិត្តា ស្មារតីឡប់កាំង
 ចាំងអស់កិរិយា- បដិដៃល្អថ្វា ពុំក្លាញ្ជើវិបាស ។ មានខ្លះ
 បញ្ជោត ពោលពាក្យល្អសោត ល្ងង់លោមសត្តាន ឲ្យពេញ
 សណ្តាប់ ស្តាប់ជឿជាក់ក្តាន ពួកជនប៉ុន្មាន ស្មានបរិមនុស្សល្អ ។
 គេជឿចិត្តជាក់ ខ្លួនអរអន័គ្រ រាក់ទាក់ស្មោះសរ គិតធ្វើមាយា

ពាលាគិតធំ បោកយកអង្ករ មានប្រាក់ស្បែកស្បែក ។ ខ្លះចេះ
 បញ្ឆោត ពោលពាក្យចាក់ដោត បញ្ឆោតបញ្ឆោត ឱ្យគេវិនាស
 សម្បត្តិសម្បូរណ៍ វិស្វក្រម ត្រកាលព្រៀងលាន ។ បុគ្គលឯ
 ណា ពោលពាក្យមុសា បំផ្លើសបំពាន ដល់ស្លាប់ទៅវិញ ទោ
 ម្មេញសោកស្ថាន ក្នុងនរកមាន បុព្វេខ្លះខាប់ ។ ជនជាតិបណ្ឌិត
 លោកប្រកបចិត្ត ម៉ាំងខាំងចំណាប់ ច្រើនកាន់សច្ចៈ តាំងដាប់ចង
 ចាប់ ទើបបានច្រឡាប់ ស្លាប់កើតស្លាប់ ។

ប្រការ៥ ទៀត ខ្ញុំសែនចង្អៀត ច្រៀតក្នុងហេតុយា ដ្បិតឃើញ
 ពួកមនុស្ស វិនិច្ឆ័យពាលា កាចកោងមុះហិមា គណនាពុំបាន ។
 ដើរដឹកស្បែក តាមដោយទីផ្សារ ស្រវឹងភ្លេចប្រាណ ចូនកាលដួល
 ដេក ដោយមាជាស្ថាន ពុំដឹងដើមដាន ភ្នឹកបាត់ស្មារតី ។ អស់
 មនុស្សល្ងឺឆរ គិតកងអ្វីអរ ទាំងប្រុសទាំងស្រី នាំគ្នារត់មក រក
 មើលដោយដី ស្ករអប្រិយ៍ កើតក្តីខ្មាសគេ ។ ពួកអ្នកប្រមឹក
 ចូនកាលស៊ីដឹក រួចហើយស្តីដេរ ចំអាស់ចំអូង រាយមាយពុំឆ្កេរ
 ដេរដល់បាមេ គេនឹកសំចៃ ។ ចូនកាលសន្តាន ទប់ចិត្តពុំបាន គេ
 ប្រានជាក់វៃ ចូនកាលគេប្តឹង ដឹងដល់ក្សត្រថ្លៃ ស្តេចលោកព័ន្ធយ
 វិញ្ញាណតាមការ ។ មានអ្នកដឹកខ្លះ ខាតបង់ក្តៅខ្មាស មាតាបិតា
 ប្រើស្រវឹងហើយ សើយលាត់កាយា នសៀលផ្តាប់ផ្លា ក្តៅដៃក្តៅដើង ។

សុរាញោសលំ ញោទាំងសកល ផ្តល់ឡើងដូចភ្លើង ឆ្ងល់ខ្លាំងហឫ-
 ទ័យ ស្ទើរនឹងរលើង រលួយពើតពើង ប្រាជ្ញារិលរិល ។ អវិជ្ជា
 ចូលបាំង ធ្វើចិត្តភ្លៀវខ្លាំង រាំងគ្មានទប់ទល់ ប្រមាទកើតឡើង
 ឆ្លើងចិត្តងប់ងល់ គ្មានគិតរវល់ ពីកុសល ។ ដំពូកជនខ្លះ មាន
 កម្មដោកក្រាស់ ជាសជាប់រួច ប្រឹងដក់អាភៀន ញៀនដក់កញ្ជា
 ថាបែកប្រាជ្ញា គិតការកើតងាយ ។ បពិត្រទេវោ រឹមនុស្សពាលោ
 គំនិតរាយមាយ យកស្រាអាភៀន ធ្វើជាសម្ភាយ ប្រើជាបាណ្ឌយ
 រលាយឆាប់ក្តាត់ ។ មនុស្សដឹកសុរា ធ្វើឲ្យប្រាជ្ញា អាច់ឧនរសាត់
 រសល់អស់ទៅ កើតរោគឈឺថ្លាត់ នាំឲ្យខ្មាយខ្មាត់ ភ្លាត់យស
 សក្តា ។ មិនស្គាល់ទោសគុណ ដេរវាយប្រពន្ធ បុត្រីបុត្រា ប្រមាទ
 ព្រះសង្ឃ អង្គអរហន្តា បំផ្លាញសាសនា វិនាសអប្រិយ ។ មនុស្ស
 ដក់អាភៀន កម្រស្រែកឃ្លាន ធ្វើការលោភិយ ដក់ពីព្រលប់
 ដល់យប់រាត្រី កើតចេះសំដី ព្រោកប្រាជ្ញាវែងឆ្ងាយ ។ ទាំងត្រូវ
 ទាំងខុស ទាំងភាន់ជ្រលួស រាប់មួយពាន់ប្លាយ ពុំគិតបុណ្យបាប
 ស្តុយឆ្កាបទាំងឡាយ គិតតែសប្បាយ ណាយការកុសល ។
 ខ្លឹមអាមេរិកាំង រាជការយាត់ទាំង ហាមប្រាមប្រាប់ដល់ បណ្តា
 មហាជន ខ្វែរទាំងសកល មិនឲ្យខ្មាយខ្មាត់ អាភៀនសុរា ។ ឥឡូវ
 ស្រុកចិន កាន់តែចេះប៊ុន មានច្បាប់រាជការ ហាមផ្តាច់មិនឲ្យ

បណ្តោយមនុស្ស ដក់អាភៀនកញ្ចា ដាការពុំគាប់ ។ បុគ្គល
 ឯណា ក្រេបរសស្តាប់ លុះដល់ខ្លួនដាប់ ដាប់ទោសនរក កលិយុត
 ចំប្រប់ មាត់សឹងភ្លើងដាប់ ញ័រញាប់វេទនា ។ ជនជាតិប្រាជ្ញ
 ប្រាយ លោកចេះដោះកាយ ឆ្ងាយចាកភ័យា លោកមិនចេះដឹក
 នូវទឹកស្កា មិនមានពាណា ធម្មាទីវៃ ។ ដល់រលត់ខ្លួន
 លោកត្រាប់ចូលកាន់ ឯស្នូតាំល័យ ឆ្ងាយពីទុក្ខសោក វិមោក្ខរោគ
 ភ័យ កបប្បក្សដោតជ័យ បច្ច័យនិព្វាន ។ បពិត្រទេវា ខ្ញុំថ្លែង
 ពណ៌នា ហេតុដែលប្រធាន ធ្វើឲ្យសត្វផង រងទុក្ខសោកស៊ាន
 តាមពត៌មាន ខ្ញុំបានសិក្សា ។ ខ្ញុំបានសំដែង អធិប្បាយចារ
 ចែង ថ្លែងហេតុកិច្ចការ ដែលធ្វើសត្វលោក ដោតកើតសុខា
 បានធាតុមា ស្នូត់ប្រាំមួយដាន់ ។ ពុំបានសព្វគ្រប់ តែខ្ញុំសូមឈប់
 ដោយគិតរិះគ្នាន់ ចង់ធ្វើដំណើរ ហើរឲ្យរួសរាន់ ឲ្យបានទៀបទាន់
 ល្ងាចត្រដាក់ណា ។ ទេវាបានស្តាប់ សំដីសារសព្វ សេកសោម
 បត្តា ហទ័យរីករាយ ផ្សាយសាធុការ ឲ្យពរបក្ស អនេកបរិយាយ ។
 ថានៃសេកសោម ប្រកបដោយសោម លោមពណ៌ត្រសាយ
 យើងសូមឲ្យពរ បរិវេតនាយ ចូរជាឱនកាយ ទទួលឆាប់រ៉ា ។
 យើងសូមពរពី ឥន្ទ្រកោសិយ ស្តេចត្រូតទេវតា សូមដូយព្យាបាល
 ត្រអាណរក្សា ឲ្យបានសុខា តាមដោយផ្លូវឆ្ងាយ ។ យើងសូមពរពី

ព្រះនិស្សប្បវិទូ ត្រួតសត្វទាំងឡាយ សូមឱ្យដូងចៅ តោមឆ្មៅជើង
 ឆាយ កុំឱ្យអន្តរាយ រូបកាយចៅឡើយ ។ អាយុវណ្ណំ សុខំពលំ
 ទៅចុះបាអើយ សព្វទុក្ខសព្វសោក សព្វរោគឱ្យស្បើយ ឱ្យបាដល់
 ត្រើយ និព្វាននាយណា ។ បក្សសេកសត្វ ត្រេកអរពោកក្តាត់
 ទើបទនសិរសា ក្រាបថ្វាយបង្គំ ប្រណម្យទេវតា លុតលាយាត្រា
 ចេញចរឆាប់វៃ ។ តាមដោយអាកាស ពពកធំក្រាស់ ផ្សែងអាប្រើក្ស
 ព្រៃ មេឃមីរងងឹត សេកតិរវិពៃ ហិចហើរតិរវិយ ពីការឆៀយ
 ណាយ ។ រឿងសេកនេះណា ខ្ញុំឈប់ចរចា ពុំទាន់អធិប្បាយ ខ្ញុំសូម
 ព្រារព្វ រឿងនិសីសាយ យកមកបរិយាយ រាយតាមបែបដៃន ។
 ព្វដំកាលនោះ តាបសមួយឈ្មោះ ភាវរណែន លោកចេញចាក
 ស្រុក ពីភពទីដៃន លោកមកបន្ថែន បន្ទំកុសល ។ តាបស
 នោះណា លោកគិតសាសនា ចិត្តស្រងំលំ ស្រងូតស្រងាត់
 រសាប់រសល់ ព្រះទ័យស្ងួតខ្វល់ ពីព្រះធម្មា ។ កាលលោកទៅ
 បួស បានទទួលផ្លុំស អំពីឧបដ្ឋាយ លោកសឹងទោមនស្ស
 ព្រួយអស់អង្គា ឃើញសង្ឃនានា ពុំរៀនវិន័យ ។ ស្រយុត
 ស្រយាល អផ្សុករាលដាល ព្រូចព្រ័ព្រះទ័យ ដោយឃើញឧបដ្ឋាយ
 ពិតពុំមានវៃ កូនសិស្សទីវៃ ធ្វើតាមក្រាថ្នាំ ។ ខ្លះលួចឆាន់បាយ
 លួចសោះក្រហាយ ត្រហល់តាយា កាន់លុយកាត់កាស ពាស

ពេញហត្ថា លួចឆាន់សុរា ញៀវក្លាទាត់សី ។ ខ្លះចិញ្ចឹមគោ ក្របី
 ពាសពោរ សេះលាដំរី ថែមមានរទេះ ទីនាំងហត្ថី បើឃើញស្រី ។
 ញញឹមប្រិមភ័ក្ត្រ ។ ខ្លះមានទូកង ទះដៃបន្ទា អុំក្បាលដាក់ប្រាក់
 ខ្លះមានចាំ វាប្រសើរស័ក្តិ ខ្លះចេះតូរឆ្នាក់ ចាក់ក្បាច់ស៊ីឈ្នួល ។
 ភិក្ខុខរណែន- ឃើញហើយសល់សែន ចិន្តាក្រំអួល អន់អាត់ពោក
 ក្រៃ ព្រះទ័យរដ្ឋិល រឹតរឹងតែក្អួល ញ្ជៅរាល់វេលា ។ លោកគ្រិះ
 គិតថា ឧក្រុអាត្មា ជាតិដាខបដ្ឋិយ័ ម្តេចលោកល្ងង់ខ្មៅ សល់
 សៅមុះហិមា ពុំមានពណ៌នា ប្រដៅសិស្សផង ។ ឧបដ្ឋិយ័
 អញ គិតទៅតូរក្បាញ ដួងទាក់នឹង កើតតូនរូចស្រេច ទាត្រាច់
 ចោលពង ពុំមានគ្រប់គ្រង ក្លាស់ថែរក្សា ។ មិនដូចសត្វមាន់
 ពងហើយរូសរាន់ ក្រាបក្រាលអាត្មា នៅលើសំបុក ត្រសុកកាយ
 ឲ្យតូនអាត្មា ញាស់រស់ដំរីត ។ ភិក្ខុនោះឯង លោកសឹងចំបែង
 តែងអារម្មណ៍គិត ដល់បានឧកាស ជ្រះល្អដាក់ពិត លោកនិមន្ត
 មិត រត់ចោលវត្តវៃ ។ ចូលក្នុងគិរី មានរូងដាទី ធ្វើអាស្រមនៃ
 ចង្រ្កមភារិនា ប្រឹងរឹងរំពៃ ចម្រើនញាណញេយ្យ មមែឯកឯង ។
 លោកធ្វើកសិណ ដែលលោកធ្លាប់ប៉ិន ប្រសប់ខែងវែង អន្រាត្រ
 កាលណា យាត្រាស្វះស្វែង រកទឹកនៃង ស្ងាត់ពិចារណា ។
 លោកយកដីទឹក អារម្មណ៍រិះនឹក ដល់រាងរូបា ដល់ស្លាប់សូន្យឈឹង

ទ្រមីងឯក រាងរូបអាត្មា ទៅជាធរណី ។ ឈាមដ៏រាំងឡាយ
 សឹងបង្វែរក្លាយ រាយលើប្រថីពី ទៅជាតង្កា នៅនកាលិយ៍^(១) នេះចំ
 ជាទី សង្កេតពេកណាស់ ។ លោកយកភ្លើងខ្យល់ តាំងទុកតំកល់
 គិតតាមពុទ្ធសាសន៍ ធ្វើដាកសិណ សន្តិសឱ្យច្បាស់ លុះអរុណារៈ
 ទើបវិលតូហា ។ តាបសនិសី លោកកាន់ខ្នើ ចម្រើនមេត្តា អធ្យោត
 ទុក្ខសត្វ និងមនុស្សនានា បាលីធម្មា លោកបានរៀនសូត្រ ។

នេះបទព្រហ្មគឺតតាប់ ខ្ញុំរៀបរាប់តាមបទបទ ដំណើរសេក
 សោមសត្វ ហិចហើរកាត់លើព្រឹក្សាព្រៃ ។ ខ្លួនប្រាណាទន់ល្ងន់ល្ងើយ
 បក្សាឆៀយហាត់សន្លែ សន្លឹកស្នូតរឹងវៃ ស្ទើរតែក្រៀមប្រល័យជន្ម ។
 បក្សាប្រឹងហិចហើរ រកដំណើរល្អទន់ភ្លន់ ប្រឹងទាំមាត់អត់ធ្មត់ រកអ្នក
 បុណ្យឆ្លាតវិជ្ជា ។ ហើរផ្លោះទាំងថ្ងៃយប់ ពុំបានឈប់មួយទិវា ទិតទំ
 ព្រាបលីលា ញើរងាពុំមានគិត ។ ដល់ទៀបដងគិរី ដែលនិសី
 លោកនៅនិរ ដួនមេឃខ្មៅងងឹត ខ្យល់បាំងបិទព្រះសូរ្យឆាយ ។
 សត្វសេកវែងពិកាល់ គិតនឹកឆ្ងល់ហេតុខបាយ ទុះទុះអញអន្តរាយ
 កាយទេដឹងថ្ងៃនេះណា ។ ទើបសត្វពង្សបណ្ឌិត ហើរទំដិតថ្មសិ-
 លា ដួងនេត្រប្រឹងធ្វេត្វា មើលព្រឹក្សាលើតាប់តាន់ ។ តាប់ជួន
 បែតឲ្យដាក់ តាក់ត្រាក់នេត្ររន្តាន់ ឱ្យសេកច្រឡោកកាន់ យល់
 ដាក់ស្បាន់ទីតូហា ។ ទីស្ថាននិសីសិទ្ធិ ដែលប្រព្រឹត្តស្ត្រាងធម្មា

ឃើញហើយសេកម្ពីម្ត យាត្រាចូលក្នុងរូងភ្នំ ។ ចូលដិតដល់កាល
 ណា ពេលនោះមហានិស្សី រត់សេកឃើញហើយស្រែកយំ លាន់ឮដំ
 ស្តានស្ងាត់ ។ សេកស្រែកពិលាបទូញ ដង្កង់ក្រូញក្រាបប្រណីប័តន៍
 ថាខ្ញុំប្រឹងកាត់ យូរពេកកាត់ច្រើនខែណា ។ មករកអ្នកប្រាជ្ញប្រាយ
 ចេះដោះស្រាយរឿងធម៌អាថ៌ ឥឡូវបានយល់តា. បសសីលាល្អសោ-
 ភ័ណ ។ នេះគឺបុណ្យពីព្រេង មិនវង្វែងដោយមោហន្ត ខ្លួនខ្ញុំបានគិត
 គន់ ចង់ពើបពះយល់អ្នកប្រាជ្ញ ។ កុសលផ្តល់ទាំងគ្រប់ ជួយឱ្យ
 ឈប់ប្រសើរស្លាច អស់សត្វសាហាវិកាច គុំអាចហានពារវលង ។
 តាបសមុនីសីលា ឮបក្សយំរំពង ពោលពាក្យល្អបំព្រង ឥតមាន
 ផ្តងចេះហោហារ ។ ទើបនិស្សីតើនចាក ហើយទ្រង់ងាកឈ្នៀងនេត្រា
 យល់សេកយំសោក ដិតកាយាលោកតាធ្ងល់ ។ ទើបលោកមាន
 បន្ទូល : សួរអស់មូលហេតុកិច្ចកល ថាខែសេកអញធ្ងល់ ម្តេចមក
 ដល់ស្ថានអញភី ។ តាំងពីអញមកនៅ ក្នុងព្រៃជ្រៅដើងបព្វកា
 មិនដែលមានអ្នកណា មកសោកយំច្នោះខែ ។ សេកប្រឹងទនស័រ-
 សា តបពុទ្ធដីការពេចវៃ បតិក្រមុនីញាណញេយ្យ សូមអភ័យទោស
 សត្វខ្ញុំ ។ ខ្ញុំពីដើមនៅវត្ត ទើបខ្លាត់ព្រាត់ចាកទ្រង់ ស្វែងរកអ្នក
 ប្រាជ្ញធំ ចេះដំនុំរឿងសាសនា ។ ប្រឹងហិចហើរច្រើនខែ ដិតស្ទើរ
 តែអស់សង្ខារ ឥឡូវយល់លោកតា កើតចិត្តអរក្សេមក្សាន្ត ។ តាំង

ពីខ្ញុំដឹងក្តី ឃើញលោកិយអម្បាលម៉ាន់ នៅនាខន្ធសន្តាន ញាប់
 ញាប់ប្រាណាត្រីរោមា ។ ដោយសារឃើញសត្វលោក ចិត្តស្លែកច្រោក
 គ្មានរឺរិយា ឧស្សហ៍គិតគណនា ដល់គម្លាវីន័យនាយ ។ ចេះតិច
 គេចអួតថា មានប្រាជ្ញាឆ្លាតទូលាយ ដើរធ្វើត្រូបាធាយ ដល់
 សម្ភាយដនតូចធំ ។ ឧបាសកសិរិកា ប្រឹងសិក្សាប្រឹងបង្កំ ទាំង
 ញេងទាំងចាស់ទុំ ប្រឹងលំអុតអង្គសាស្តា ។ ដល់មានវាជបណ្ឌិត
 ប្រាជ្ញចេះពិតលោកទេសនា ទូន្មានសព្វកិច្ចការ ខ្លៅប្រែថាខុស
 ទេ ។ ដួងកាលមានជនខ្លះ បានយល់ច្បាស់ដោយបុព្វេ កសាង
 ល្អដឹងគេ ត្រូវគ្នាន់ត្រូវគេធ្វើទាម ។ ដូចពាក្យអ្នកប្រាជ្ញប្រាយ គេ
 ស្វាធាយគុំដេកត្រាំ នៅក្នុងភ្នាក់សម្រាម ដាមដោយភ្លើងតូអវិជ្ជា ។
 ខ្លួនខ្លៅប្រែប្រទូស្ត ប្រឹងរឹងរូសតិកត្តិគ្នា បំផ្លាញអ្នកសទ្ធា រៀនរិជ្ជា
 ត្រូវតាមខ្នាត ។ ខ្ញុំសែនអាណិតលន់ បណ្តាជនប្រឹងឧហាត ចេះតែ
 ពោលប្រមាថ បង់ខាតពេលរៀនសិក្សា ។ ថាហើយសេករឹងយំ
 យែកយោបំប្រះកាយា ននៀលដិតលោកតា ភ្នឹកដីរ៉ាំរ៉ាំងសន្ធឹប ។
 ឥសីមុនីសោកា ព្រួយទ័យាញ័រចំប្រប់ លោកស្ទុះយកទឹកអប់ មក
 ស្រោចស្រប់ឱ្យសេកសត្វ ។ ដឹងស្មារតីកាលណា ឧនសិរសាបង្កំ
 ឃ្នាត ឥសីមុនីតាថិ បាត់ភិតភ័យត្រូវគ្នាន់ឡើយ ។ ថាម្ចាស់ចៅ
 សេកតា ស្តាប់ណាចៅត្រាណាត្រើយ ឧចៅដីតាអើយ គិតឃើញ

ហើយក្របើថា ។ ធម្មជាតិជាមនុស្សលោក តែងរុយងោកដោក
 តណ្ហា ឆឺសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងកិច្ចការឥតប្រយោជន៍ ។ មិនដឹងរិះ
 គិតថា ដល់វាស្លាប់ជាខ្លោច ក្លិននោះស្អុយអសោច សាច់ដាច់
 ដោចគ្នាតហែកស៊ី ។ ស្លាប់ទៅ ៗ តែខ្លួន បាត់ឈឹងសូន្យសព្វសត្វ
 គ្មានអ្វីដាច់ឥន្ទ្រិយ បានជាទីពំនាក់ណា ។ ប៉ុន្តែជាតិបណ្ឌិត មិន
 ងងឹតដោយតណ្ហា លោកខំសាងសីលា ជាអាហារស្បៀងត
 ទៅ ។ ចៅតិបារណាចុះ អស់ទោសខុសមនុស្សពាលខ្លៅ មិន
 ធ្វើតាមប្រដៅ ព្រះពុទ្ធចៅចមត្រែភព ។ ពួកខ្លៅឃើញអ្នកប្រាជ្ញ
 ពុំពោតខ្លាចពុំគោរព ពុំចង់នៅសេពគប់ ជ្រកក្រោមម្លប់ប្រាជ្ញប្រពៃ ។
 បណ្តាលហេតុកើតរឿង តាមទំនើងពាលចង្រៃ ធ្វើឲ្យបណ្ឌិតភ័យ
 ពុំគិតតែខ្លាចបាបណា ។ ដូចជាអង្គទេវទត្ត ឯងនោះភាគចិត្តភ្លៀវក្លា
 ចង់បំផ្លាញចេស្តា ព្រះតថាគតនៃយើង ។ ដល់គាត់ស្លាប់វិញដាក់
 ខ្លួនគាត់ធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើង អរិច័យល្ងារលើង រលួយដាច់សាច់ខ្លោច
 ដ្យូ ។ ចៅអើយមនុស្សក្នុងស្រុក យើងអ្នកឡូកច្រើនប្រការ ពី
 ដំណើរសាសនា ព្រោះប្រាជ្ញាទន់ទាបសល់ ។ គ្នាពុំចេះគិតគន់
 ការស្រាលធ្ងន់អស់កិច្ចកល ដោយអវិជ្ជាមកផ្តល់ ផ្តាច់កុសលពី
 សត្តាន ។ បែកទៅជាពួកកង ច្រើនកន្លងប្រប្រមាណ អួតអាង
 ឯងចំណាន ស្មានថាខ្លួនចេះជាងគេ ។ ប្រកាន់ថាត្រូវអញ គាត់

ពុំបាញ់អ្នកណាទេ លោកចេះគ្រប់ស្មៀគមេ ពុំរួញហោរឿងណា ។
 គម្ពីរបទបាលី លោកពុំខ្លីមើលសិក្សា លោកចេះខន្ធធម៌អាថ៌ ពី
 អាចារ្យបូរាណមក ។ គម្ពីរទិបមាសល្អ លោកចោលគរលោកពុំ
 យក មករៀនគិតលែលក ភ្នករកខុសត្រូវទាំងឡាយ ។ លោក
 រៀនធម៌សូត្រមន្ត ដោះទូរន់គ្រោះថ្នាក់កាយ បូជាព្រះសេរីសាយ
 ប្រឹងចំណាយថ្នាំកែរោគ ។ ទាយកទាយិកា មានប្រាថ្នាមករក
 លោក លោកចេះមើលប្រាជ្ញព្រោក ទាយកែរោគភ័យចង្រៃ ។
 លោកចេះវាយអន្តៈ ចេះលើកដាក់ទាយបាតដៃ ទាយដល់អាយុ-
 ទ័យ ថ្ងៃណាក្រុយលោកដឹងអស់ ។ នេះចំណេះអ្នកប្រាជ្ញ គួរអញ្ជាច
 ពុំហ៊ានសោះ លោកអញចេះដូយដោះ ដំឡោះទុក្ខសោកនាគា ។
 បើញាតិអញក្រុយដន្ទ រកលោកគន់គង់ធម្មា តាំងឈានមើលវេរ
 ល្អបូជាអាច្រក់ណា ។ លោកអង្គុយកម្មដ្ឋាន មើលតាមដានញាណ
 ចេស្តា ដោយលោកប្រវិស្សា ដូចមហាមោត្តល្លានត្រូវ ។ បើ
 អញស្រឡាញ់ស្រី ក្នុងបេតិពុំចេះល្អ អញរកលោកធ្វើស្នេហ៍ ដាក់
 ឲ្យតែខាងបានណា ។ អើអើលោកត្រូវអញ គួរស្រឡាញ់ពេញ
 ស្នេហា បើប្រាណា មកដៀលថាខុសវិន័យ ។ អញស្និបូរ
 សម្បត្តិ រឹងដល់ក្បត្ររកទោសព័រ ឲ្យស្តេចលោកពិន័យ ព្រៃគម្រាម
 មនុស្សមោហា ។ ម្តេចមិនមកប្រមាថ មើលងាយបាធាយអញណា

លោកអញចេះថ្ងៃថ្នាំ មីងកុំថាលោកអញល្ងង់ ។ ជនខ្មៅអ្នក
អាងខ្លួន ថាសមសួនប្រាជ្ញត្រូវជិតស្និទ្ធ ថាខ្លួនចេះប្រទេស ប្រាកដវង្ស
ពង្សពុទ្ធ ។ ខំប្រឹងធ្វើទានសីល ពុំសូវខ្ជិលរៀនការវិន័យ ទាន់តែពុំ
គណនា ឲ្យស្គាល់ជាសាបប្រៃ ។ ប្រឹងទុក្ខឲ្យយ៉ាងញាប់ ពុំ
ឡើងឡប់ឥតសំចៃ តាំងពីព្រលឹមថ្ងៃ លុះដល់យប់ពុំឈប់រាំ ។
តែ ទុក្ខមួយម៉ាក ពុំចេះកាត់បកប្រែណា បើមានពួកអាចារ្យ គេ
ប្រាប់ថាពិតដូច្នោះ ។ ខ្លួនប្រែបែរជាទីង ប្រឹងសំឡឹងសំឡក់ឆ្កោះ ថា
ប្រែធ្វើអ្វីនោះ មិនឃើញហោះទៅណាឡើយ ។ សូត្រធម៌មិនបាច់
ប្រែ មកជាខ្មែរព្រះស្រីបហើយ សូត្របាលីត្រាណាគ្រើយ ទើបស្រួល
ស្ងើយពុំពិបាក ។ បើឮគេសូត្រធម៌ ប្រែអ្វីអរទៅតាមពាក្យ អាត្មា
ស្ទើររលាក បែរប្រាសចាកងាកឃោរឃៅ ។ ធ្វើមុខបែបត្រមាម ភ្នែក
ឡើងឈាមដាំក្រមៅ ថាឯងធ្វើអញក្តៅ ឲ្យហ្មួងសៅរាល់វេលា ។
សូត្រធម៌ចាំប្រែផង ធ្វើរលងក្បួនត្រៀម បូរណចាស់នានា ពុំតាំ
គ្នាប្រែបានម្តង ។ នេះចំជាធម៌ថ្មី ពុំពិតស្អុយហោង បើសូត្រ
ប្រែច្រើនផង នឹងចុះរងទុក្ខវេទនា ។ ពួកខ្លះប្រកាន់ដោក ថាអស់
លោកយកូទេញ យើងគួរថ្វាយបូជា ធ្វើការតាមបូរណ ។ ខ្លះ
កាន់យកអារក្ខ ដាន់ដាក់កក្រើកស្ថាន ទុកស្មើដូចអវិការ ហើយ
រាប់អានប្រឹងកោតខ្លាច ។ ដល់ឆ្នាំខែរដូវ មកដល់ត្រូវប្រឹងប្រសាច

តាំកូនចៅតូចតាច ទៅធ្វើបុណ្យថាឡើងរោង ។ អាត្មចូល
 ទទ្រើត លោតប៉ាក់ពើតញ្ជ័យ្យងឃ្លាង ទៀនតូបអុជប្រាកព្រោង
 លាដកឆ្នោងនិងចំរាប ។ តាំក្នុងអង្គុយតាល់ ពោរពផ្ទាល់កាយ
 ក្រូញក្រាប តូកស្នំបង្គំរាប សុភាពល្អមើលណាស់ណាំ ។
 អាត្មត្រាត់វែវ ភ្នែស្រសឡែវឈោងចាក់ស្រា មកដឹកហើយសៀត
 ផ្កា ផ្លិតកេសាដោយធាហ៊ុំ ។ ស្លៀកហូលពាក់អាវព្រៃ ដួនលូច
 បែរមើលរាងរម្យ ត្រូវក្បាលដីស្រ្កាំ ហើយស្រែកយំទូញត្រែង ។
 តូកស្នំឃើញហើយភ័យ ទើបសួរវែខ្មោចថ្លាថ្លែង ថាយើងនេះ
 ចម្លែង ដ្បិតតូកឯងមិនរាប់អាស ។ មិនដែលឱ្យអ្វីយើង ចំណីផ្អែង
 ស៊ីកំសាន្ត យើងចង់តែធ្វើប្រាណ ឯងប៉ុន្មានឱ្យឈឺក្តៅ ។ ស្នំប្រឹង
 ថាអស់លោក មេត្តាយោគយល់កូនចៅ បើខុសសូមប្រដៅ កុំម្ល៉េង
 ញាវិទោសា ។ អាត្មរណក់តោក ចោលបោះបោកទៅលើក្តារ ថា
 យើយើងមេត្តា ដូយរក្សឯងរាល់ប្រាណ ។ យើងឈ្មោះកឆ្នោងទៀវ
 យើងបានត្រូវខ្មោចប៉ុន្មាន មិនឱ្យធ្វើអ្វីបាន ឱ្យត្រូវរងាដល់តិច
 ម្តង ។ ហេតុម្តេចអករតា មុខម្លូតុំតបស្នង គុណយើងធំចម្បង
 តូរតែសងរកបូជិ ។ ឆ្លើយចុះមួយដាន់នេះ យើងពុំរិះទោសភ័យា
 ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នា កុំប្រហែសប្រយ័ត្នប្រាណ ។ មានវត្ថុតិចតួ មាន

ចំណិតចម្រុះ ត្រូវបែងចែកកុំខាន ឲ្យយើងបានស៊ីផងរ៉ា ។
 ថ្ងៃនេះយើងពុំសុខ ចិត្តវិតក្តខឹងណាស់ណា ស្បែកត្រូវរៀបអាហារ
 គ្រឿងភ្នំការមួយដឹងទៀត ។ ឲ្យមានភ្លេងវង់ធំ ចេកនួននំជ្រែក
 ចង្អៀត យើងនឹងបញ្ចេញស្នេហា រំលេងទៀតសើចក្តាកញ្ជាយ ។
 ដឹកស្រាហើយទះដៃ ពួកភ្លេងវៃស្តារទាំងឡាយ ឲ្យខ្លាំងឮសុះសាយ
 ទើបសប្បាយសោះអដ្ឋិក ។ នៃម្នាលសេកដីតា ជនឯណា
 កើតទុក្ខសុខ ហើយប្រឹងគ្រាប់តត្រក ត្រសុករកបន់ខ្មោចព្រៃ ។
 ជននោះនិតភេជិះ តេដោតបះគ្នានដោតជ័យ ប្រាជ្ញាពុំឆ្គាតវៃ លៃ
 លកតិកអំពីហេតុ ។ ខ្លួនឈឺពេញអង្គប្រាណា ខំរុករានបីសាចប្រេក
 មិនរត់រកត្រូពេជ្យ ចេះត្រដែតអាងឫទ្ធិ ។ ក្បួនហ្មធុំផ្សំបុក កំ-
 សាន្តសុខដ្ឋិះភោគី ប្រឹងបន់តែខ្មោចវី រោគញាំញីទាល់តែស្លាប់ ។
 ឧបោច្នើមដីតា ពួកមនុស្សច្រើនអង្គអាប់ ច្រើនដើរច្រើនធ្វើគ្រាប់
 ការពុំគប្បីសោះឡើយ ។ ដូនកាលឃើញមនុស្សឆ្លាត សក់ស្រ-
 លូតវែងពេកហើយ ដុះពុកមាត់រំភើយ ដើរមើលងើយតែមេឃា ។
 ប្រឹងជាដាអ្នកបុណ្យ វិសេសលន់លើសជិតា នាំគ្នាមកវិន្ទា សុំគង្គា
 ទឹកមន្តខ្សែ ។ ផ្អើលអស់ទាំងនគរ រំភើបវិមិហារហៃ ខ្លះបានបារី
 តែ ស្តារបូជាតាឆ្លាតនោះ ។ ខ្លះប្រឹងអប់កែវិក្កម បីយ៉ាងថ្មមមក
 ចំពោះ សុំទឹកលំដោះប្រោះ ឲ្យរលោះពីចង្រៃ ។ ឯតាឆ្លាតភ្នំភ្លើ ដើរ

មើលលើស្ទើរពានព្រៃ ឃើញគេមកច្រើនព្រៃ គាត់ភិតភ័យរត់ឆ្កេ
 ឆ្កា ។ ទើបអស់ពួកមនុស្សល្ងង់ លុតជង្គង់ប្រណម្យថា ឧលោកសូម
 មេត្តា ប្រោសយើងកុំឲ្យរួចទុក្ខ ។ សូមឆ្ងាយធ្វើទឹកមន្ត ពូកែលង់
 គ្មានកលិយុត យើងខ្ញុំយកលុបមុខ ទុកឲ្យកូនចៅស្រោចក្បាល ។
 តាឆ្លុះរឹតភិតភ័យ ភ្នែកវែងចិត្តច្រួលប្រាល គាត់រត់មិនកណ្តាល
 ហូរឯបណ្តាជនត្រៀមប្រា ។ ឯជនស្រែកថាលោក សូមយល់យោគ
 យើងខ្ញុំ ប្រោសសត្វមានទុក្ខា ដោយស្នាដៃព្រះបារមី ។ តាឆ្លុះ
 ឮដូច្នោះ ដាក់ក្តិតចុះអង្គុយខ្លី កន្ត្រាក់បានដុំដី ចោលប្រុសស្រី
 ដុំវិញគាត់ ។ បណ្តាជនភ្លេងចាស់ ត្រេកអរណាស់ពោលរាល់មាត់
 ថាលោកប្រោសប្រាកដ យើងកុំឃាត់ទាំងលោកតា ។ តាឆ្លុះ
 ចោលដុំដី ពុំប្រណីដល់អ្នកណា ជនជងប្រឹងស្រវា រើសដុំដី
 ដាក់ក្នុងក្តម ។ ខ្លះដាក់ក្នុងកែវថ្ងៃ ល្អថ្ងៃថ្ងៃលើកថ្នាក់ថ្នម ទូល
 កណ្តៀតជ្រោមអម តមពុំឲ្យជ្រុះខ្ចាយខ្ចាត់ ។ ខ្លះយកដុំដីនោះ
 មកប្រឹងតូសជើងភ្នែកថ្នាត់ លើថ្នាសថាត់ចាត់ កុំឲ្យសត្វខ្មោចថ្លៃ
 ជង ។ មកលងធ្វើឈឺចាប់ កុំឲ្យឆាប់ស្លាប់ជាម្តង ដីពូកែកន្លង អ្នក
 បុណ្យស្នងតាងតិស្សរ ។ តីក ២ គរល្យធរ ស្រុះស្រួលស្រវាំងអម្បូរ
 ថាខ្លួនជាតិថ្ងៃថ្ងៃ បានចូលដួបអ្នកបុណ្យគាប់ ។ ឮដល់មនុស្សប៉ុន្មាន
 ប្រឹងដោះស្រាយបាត់រាប់ មិនអស់ច្រើនដូចទីតា មកតំនាប់លោកតា

ឆ្លុត ។ ខ្លះធ្វើរោងក្រសាល ល្អត្រកាលច្រើនថ្នាក់ត្រួត ជាស្ថាន
 នៃពាណិជ្ជកម្ម បានស្ងប់ស្ងួតចិត្តនៅនឹង ។ ពាណិជ្ជកម្មបានរោងនៅ មុខ
 ក្រញូរគាត់ខ្លះ ប្រះប្រាណដេកស្លូតស្លឹង ទ្រមឹងតង់ដើងពាក់
 ខ្លា ។ ពួកជនឃើញដូច្នោះ អរក្នុងពោះនិយាយថា លោកយើង
 ធ្វើជាដំហារ្យ ពិបារណាព្រះកម្មដ្ឋាន ។ ខ្លះយកលាដង្កាភ្នំ ប្រឹង
 ទូលលីទ្រមអស់ប្រាណ ដាក់ក្នុងរោងកំសាន្ត ឲ្យលោកបានត្រៀង
 បូជា ។ ដល់ព្រះពិស្វរនារាយណ៍ ប្រាហ្មណ៍ណ្ណាយចមទេវា ខ្លះស្លោ
 សត្វមាន់ទា ធ្វើសាគ្គាដាក់ត្រៀមថ្វាយ ។ ពាណិជ្ជកម្មទ្រមឹង ប្រឹង
 សំឡឹងត្រៀងទាំងឡាយ គាត់ប្រឹងស្រែកកំបាយ ដោយភាសាពិបាក
 ស្តាប់ ។ មហាជនកេះគ្នាថា លោកទេសនាឮចំណាប់ ខ្លះប្រឹងឧន
 ក្បាលស្តាប់ ចាំលោកប្រាប់ពាក្យប្រដៅ ។ ពាណិជ្ជកម្មប្រឹងស្រែកខ្លាំង
 មនុស្សភាគ់ភាំងភិតចៅពៅ ថាលោកដើរផ្លូវក្រៅ សំដៅទេសន៍សុទ្ធ
 បាលី ។ ពាណិជ្ជកម្មខ្លាញ់ខ្លាញ់ ស្ទើរដាច់ខ្យល់បាត់ស្មារតី គាប់ដួន
 ខ្យល់ត្រី គាត់ឃ្មុតខ្នុរត់ចោលរោង ។ ដល់ព្រឹកលេចសុរិយា ពួក
 បណ្តាជនព្រាតព្រោង ប្រឹងដើរលបយើងយោង ដិតមករោងពុំឃើញ
 វា ។ មនុស្សផងស្រែកទាំងអស់ ថាលោកហោះបាត់ហើយណា
 យើងចំមានវិស្វា ប្រាថ្នាបានជួបអ្នកបុណ្យ ។ តាវប្រឹងឧបយាយ
 ចិត្តរោះរាយអរពោកពន់ ប្តី ៗ ឧបប្រពន្ធ ថាបុណ្យយើងក្រាស់ពោក

ណាស់ ។ បានជួបកូនតិសូរ ពូជអម្បូរជាអម្ចាស់ ដល់យើង
 ស្លាប់ទៅច្បាស់ កាន់ក្រៃលាសស្ងួតាល័យ ។ សេកអើយបាស្តាប់ចុះ
 ទោសកំហុសមនុស្សគ្មានវៃ វាងធិតតន់វៃពៃ លែលកតាមដោយ
 ប្រាជ្ញា ។ ជនខ្លះល្ងាចថ្ងៃភ្នំ ប្រឹងប្រជុំគ្នាអ្វីអា ធ្វើទូកដូនដូនតា
 បណ្តែតត្រាតាមទឹកជ្រៅ ។ ខ្លះកាត់ស្រទបចេក សក្ខីផ្អែកធ្វើសំពៅ
 ច្រើនផ្អែកនៃកទៅ ទាំងអាហារសណ្តែកល្អ ។ អង្ករម្សៅគ្រប់មុខ
 លើកដាក់ទុកច្រើនកុះករ ប្រឹងលើកដួមអមទ្រ យកមកដាក់ក្នុងព្រែក
 ស្ទឹង ។ បឹងរួចទន្លេដឹង ឮអ្នករាងសូរទ្រហឹង ថាខ្លួនស្គាល់ចេះដឹង
 គុណបិទាមាតាថ្លៃ ។ បញ្ជូនឱ្យលោកស៊ី រួចវិបាកបាកទុក្ខរាយ
 ឱ្យលោកបានសំចៃ កែខែទុកបរិភោគ ។ សំពៅស្រទបចេក
 អណ្តែតផ្អែកលើដលសា រលកវាយផ្កាប់ផ្កា លិចអសារទៅក្នុង
 ទឹក ។ មប្តាជនទាំងឡាយ ប្រឹងកាយលាន់គឺក ២ មកបោម
 ដុំបោះចិត ស៊ីអីកលូសណ្តែក ។ ឮកញ្ជែងខាញចូលទុក តទៅ
 មុខទៅថ្ងៃស្អែក នាំគ្នាបែងចំណែក រំលែកស៊ីលេងសើចស្ថាន ។
 សេកអើយបាធិតមើល ចិត្តដែលច្រើលពុំរិះគ្យាន ប្រឹងធ្វើការពុំមាន
 បានប្រយោជន៍អ្វីគឺចសោះ ។ ខាតបង់បាត់កម្លាំង បាត់ទូទាំង
 ទ្រព្យរបស់ ដួចក្មេងលេងឡេះឡោះ បំផ្លាញអស់ពេលវេលា ។
 ឧបាសកទាំងឡាយ មានប្រាជ្ញប្រាយចិត្តសទ្ធា ឧបោសថទិវា តាំ

ភ្នំគូទដ៏ស្រស់ស្អាត ។ ជម្រះជ្រះហេតុរឿង ដែលជាគ្រឿងអធិករណ៍ ហោ
 សាកញ្ញាធម៌ កិច្ចដ៏ល្អឧបាសក ។ ឧពាលចោរចិត្តខ្មៅ ប្រឹងចៅរើ
 ចិត្តតក់ម៉ក់ ដើរមើលហើយសំឡក់ ថាអាចក្រក់លួចផ្លាសា ។ ដឹង
 ឯងដ៏ស្មើ ទាំងប្រុសស្រីឯងតិកការ តាំគ្នាហាន់កញ្ជា ដក់ហ្មឺហា
 ល្អជាជាង ។ ពួកប្រាជ្ញឆ្លាតចេះប៉ិន ធ្វើកបិនពុំឲ្យល្អៀង មើល
 វិន័យផ្ទាត់ផ្ទៀង រឿងរាល់ខន្ធស្ថាននានា ។ ធ្វើត្រែកាត់តាមខ្នាត
 ចេះទិញបាត្រគ្មានពណ៌តា និមន្តលោកសូត្រធម្មា ត្រូវតាមភាសិត
 ព្រះពុទ្ធ ។ ទីយៈនិងរស្សៈ លើកទម្លាក់ត្រូវចំហុត កបិនទើប
 បរិសុទ្ធ ពុំប្រោមទ្រុតចិយដិលា ។ ឯពួកខាងខ្មៅវិញ សែនកើត
 ម្តេចជ្រើញចិត្ត ថាតាំងពីដួនតា គ្មានអាណាធ្វើយ៉ាងហ្នឹង ។
 ធ្វើខុសទម្លាប់ក្បួន តាំងកុំក្បួនប្រឹងសញ្ជឹង សញ្ជប់រករឿងហ្នឹង ឲ្យ
 ដឹងដល់តុលាការ ។ ឲ្យចៅក្រមជម្រះ ដេរដៀលធូះដាក់ផ្តិត្តា បើត្រូវ
 តាមពុទ្ធដីកា រាជការពុំយកទោសទេ ។ សេកអើយបាតិកចុះ
 អស់រឿងខុសបារពេ រំពឹងកុំរួញវេ គង់ដឹងមេហេតុរឿងរ៉ាវ ។
 បាទំគិតឲ្យជ្រៅ វែងសន្លៅមុតដូចដាវ បាទំគិតក្រសាវ ជ្រាវរាវ
 រកដើម្បសគល់ ។ បាអើយកាលពីព្រេង មនុស្សវង្វែងច្រើនអំពល់
 ប្រាជ្ញាឯងឯងបង់ល់ ទុព្វលភាពពុំប្រសើរ ។ កាលមុនព្រះដាម្ចាស់
 លោកបានត្រាស់មនុស្សសើរើ អស់មនុស្សរាប់អាសប្រើ គោរព

ខ្មោចកាន់ទេវតា ។ កាន់សាសនាព្រះព្រហ្ម ជាតិជាធំលើសិរសា
 គេទុកស្នើបិទ បង្កើតលោកាយេងអាយ ។ ព្រះព្រហ្មលោកបែង
 ចែក ជាចំណែកបានពីរកាយ គឺព្រះនិស្សរនារាយណ៍ ប្រសើរ
 សាយឫទ្ធិក្តាត់ ។ ព្រះនិស្សរសាងទឹកដី កើតប្រុសស្រីពេញឆ្លៀល
 ឆ្ងាត់ ជាពិស្សាលើសត្វ ចាត់ចែងការគ្រប់នាទី ។ ព្រះនារាយណ៍
 វិសេសសុទ្ធ ត្រូតសមុទ្រទឹកដល់ដី ប្រដៅជនពាលី តាមឫទ្ធិ
 អានុភាពក្រៃ ។ ហេតុនោះមនុស្សទាំងឡាយ ក្រញក្រាបកាយ
 ដល់សព្វថ្ងៃ ខ្លាចព្រះព្រហ្មមហាថ្ងៃ ប្រឹងលើកដៃឡើងវិទ្ធា ។
 សរសើរព្រះចេស្តា ឫទ្ធិហានក្រាបក្សសង្ហារ បង្កើតយើងរាល់គ្នា
 មានជន្មដល់នេះឯង ។ ចំណែកព្រះពុទ្ធអង្គ លោកតម្រង់គ្មាន
 កោតក្រែង លោកទេសនាថ្លាថ្លែង សំដែងកំណើតលោកិយ ។
 ទ្រង់បានត្រាស់ទេសនា ថាលោកាយេងទាំងបី កើតមកទោះទឹកដី
 ដោយបារមីសង្ខារតែង ។ គ្មានអ្នកណាបង្កើត ឲ្យកំណើតភពដាក់
 ស្លែង ទ្រង់ទេស្តប្រើនកន្លែង បើថ្លាថ្លែងវែងសេចក្តី ។ ជនណាប្រកាន់
 ជាប់ ជឿទាល់ងាប់ថាទឹកដី នេះគឺអង្គព្រះនិ-ស្សរធិបតីបង្កើតពិត ។
 ជននោះនៅឫជា ដោយគ្នាលាត្រៀងជុំជិត ដល់ព្រះនិស្សរសិទ្ធិ
 រឹតតែធ្វើរាជការ ។ ជនណាកាន់ពុទ្ធសាសន៍ ភ្នំដាក់ប្លាស់តាម
 ចេស្តា ភពកើតពីសង្ខារ គ្មានប្រាថ្នាជីវិតទេ ។ ប្រឹងសូត្រសំដែង

ធម៌ ចិត្តស្មោះសរវិលៃកន្លើរ បញ្ចូនកុលលេ ដល់ទេវេត្រហ្មជីធំ ។
 ដល់ខ្មោចស្តេចបីស្តាច សាហារិកាចដល់ដំនុំ ទេវតាដល់ព្រះយម-
 រាជិត្ត្រហ្មរាជបក្ស ។ មួយទៀតស្រុកខ្មែរយើង ពោលតាម
 រឿងពង្សវិការ តាមដានអតីតា ពីសាសនាព្រះពុទ្ធអង្គ ។
 កាលមុនរាប់ពាន់ឆ្នាំ ដាកាលកម្មកើតសៅហ្មង អស់ធម៌វិន័យដឹង
 ពុំចង់ដុំដាប់រាក ។ កើតមានបះបង្គំរាំង នឹងពួកខ្មាំងរាល់វេលា
 គង្គីព្រះធម្មា ខ្វាក់ខ្វាយហៀរធាត់ខ្ទេចខ្ទី ។ លោកសង្ឃគ្មានច្បាប់
 រៀន ឥតខ្មាសអៀនអលដ្ឋី ធ្វើខុសប្រវេណី រាប់អួយពីរស្មើពុំដឹង ។
 ខ្លះស្លៀកស្បង់ប្រដេះ ក្លិនឆ្អាបឆ្អេះហើយទំប្រឹង ចងក្រិនលាត់យ៉ាង
 តឹង ទាត់សីសឹងសើចហះហាយ ។ សាមណេរក្មេងៗ ខ្លះ ស្រែក
 ឃ្មានណាស់ប្រឹងកកាយ ដល់យប់លួចឆាន់បាយ លេងក្អាកក្អាយ
 ក្នុងអាវាម ។ លោកគ្រូចៅអធិការ ឃើញហើយណាពុំមានហាម
 ពិតពុំបញ្ញត្តប្រាម ឱ្យត្រូវតាមសិក្ខាបទ ។ ធម៌វិន័យកាលណោះ
 អន្តរាយជ្រុះធ្លាក់ប្រាកដ អ្នកប្រាជ្ញសឹងកំសត់ គ្មានបទបែបអ្វីរៀន
 ណា ។ ដល់មកក្នុងរដ្ឋកាល ព្រះព្វបាលមហាក្សត្រា ចៅចមលើ
 ទេមរា ព្រះនាមថាព្រះអង្គខ្លុង ។ ព្រះអង្គដាមហាក្សត្រ ប្រាជ្ញាក្តាត់ចាត់
 ក្រសួង អ្នកប្រាជ្ញក្រុមរឿណាហ្មង ទ្រង់ល្បួងអស់រាជបណ្ឌិត ។ ឱ្យមក

ធ្វើមន្ត្រី ធ្វើកវីនៅផ្ទាល់ជិត អង្គព្រះមហាបពិត្រ ធិតរាជការសាសនា
 ផង ។ ទ្រង់ប្រជុំមនុស្សឆ្នោស មនុស្សវែកសច្ចៀងត្រង់ មក
 ពិនិត្យតម្រង់ ស្រង់ចំណងក្បួនភាសិត ។ ទ្រង់បានតាំងព្រះសង្ឃ
 ធំមួយអង្គជាតិបណ្ឌិត សម្តេចសង្ឃរាជតិត វិចិត្រនាម ទៀងប្រា-
 កដ ។ សម្តេចសង្ឃរាជ មានទ័យាល្អឃ្នក់ចត់ លោកជ្រាបដឹង
 អស់បទ កំណត់បែបផែនសាសនា ។ ពីព្រោះលោកបានប្រឹង
 រៀនរំពឹងធម៌ជាថា ពីក្រុងបឹងកកណា ដឹងកិច្ចការពុទ្ធប្រដៅ ។
 លោកបានរៀបសាសនា ករុណាដល់កូនចៅ លោកសង្ឃទាំងក្នុង
 ក្រៅ សឹងទិតទំប្រណាម្យណា ។ តែថាសម្តេចសង្ឃ ឆាប់រិល
 បង់សូន្យដឹក សិស្សគណប្រើនគ្រៀបត្រា ពុំឱស្សាប្រវៀនបាលី ។
 ខ្លះបែរៀនសូត្រមន្ត ដល់ទុរន់ជនប្រុសស្រី ហើយទើបកែសំដី ស្តី
 ថាធ្វើតាមសម្តេច ។ សង្ឃរាជជាអម្ចាស់ លោកបានត្រាស់ប្រដៅផ្តាច់
 ឱ្យរៀនស្គាល់អស់កិច្ច ក្រឡិចមន្តស្លោះព្រួសជា ។ លោកខ្លះបររទេះ
 ធ្វើក្រអែសដោយអត្វា ថាព្រះសង្ឃរាជ លោកគណនាអនុញ្ញាត
 ហើយ ។ លោកខ្លះកាន់ល្បួងប្រាក់ កាន់កាសកាក់ធ្វើព្រងើយ ថា
 សង្ឃរាជត្រាណាត្រើយ ពុំឃាត់ឡើយឱ្យបានម្តង ។ តែព្រះសង្ឃរាជ
 នោះ លោកទ្រង់ស្មោះព្រះទ័យត្រង់ ផ្លូវល្អពុំបោះបង់ ពុំកន្លងសីល

សិក្ខា ។ លោកខ្លាចបាបនរក រងទល់ទុក្ខលោកណាស់ណា ដូច
 រោមសត្វបក្ស រួញក្នុងអគ្គីឯងនៃ ។ អង្គខ្លួនមហារាជា មានសទ្ធា
 ដុះលូតលៃ ទ្រង់ប្រជុំវិន័យ ចំណែកថ្ងៃបានគ្រាន់គ្រប់ ។ យកមកទុក
 គំកល់ កុំឱ្យខ្វល់រកពុំឈប់ មន្ត្រីរៀនថ្ងៃយប់ ក្នុងភារពានតរា ។
 កើតមានពួកប្រាជ្ញប្រាយ តំរេសាយព្រះខ្មារ ធ្វើតម្កីរធម្មា ច្បាប់ភា-
 សិតកំណាព្យឃ្លោង ។ ធ្វើរឿងជាតិព្រះពុទ្ធ ចៅចមម្តុដីច្រើនព្រាត
 ព្រាង ប្រយោជន៍ដ្ឋិយជ្រោមយោង ឈោងបណ្តារាស្ត្រល្ងង់ខ្មៅ ។
 មនុស្សឯងបានចេះដឹង បានប្រុងប្រឹងទាំងក្នុងក្រៅ ក្នុងខែត្រសឹង
 ចៅរើ ឱ្យពូនទៅរៀនអក្សរ ។ រៀនអស់សិល្បសាស្ត្រ ជាតិជា
 អាទិ៍តាំងអ កេរ្តិ៍ពង្សវង្សនាម បានរហូតដល់សព្វថ្ងៃ ។ ដល់ព្រះស៊ី-
 សុវត្ថិ ចមចក្រព័ត្តិសហស្សន័យន៍ ទទួលរាជក្រុងក្រៃ ត្រង់នាដៃ
 ស្រុកខេមរា ។ ព្រះអង្គបានតុបតែង បានចាត់ចែងធ្វើសាលា បង្រៀន
 ប្រៀនធម៌អាចិ ពាក្យបាលីឱ្យជ្រៅជ្រះ ។ លោកសង្ឃប្រឹងខ្ចីឃ្នាត
 មកព្រាងព្រាតច្រើនដេរដាស រៀនច្បាប់ពុទ្ធសាសន៍ ឱ្យយល់ច្បាស់
 ប្រៃបាលី ។ កើតមានប្រាជ្ញព្រឹកា ឆ្លាតវិជ្ជាព្រល្លាញល្បី ខ្មារខ្មារ
 រាល់បូរី ខ្លាចសិរីសួស្តីពិត ។ ពួកប្រាជ្ញាជីវាលនេះ លោកវីងរិះ
 សញ្ជឹងគិត អស់វិន័យប្រព្រឹត្យ ដេញឃើញពិតការខុសត្រូវ ។

យល់អស់របស់គាប់ គួរតែគាប់ឬម្តេចក្លរិ បើរឿចលោកត្រូវ ឲ្យបាន
ត្រូវតាមមាត្រា ។ បើលោកសំដែងធម៌ លោកតែងតាមពុទ្ធដីក
តាមអដ្ឋិកថា ចាចែងថ្ងៃងបែងបទមក ។ លោកធ្វើតាមវិន័យ ត្រិត្រួ
ទីទៃពុំសង្ឃក លោកធ្វើតាមបាដិខោត្ត លោកបើសយកតែល្អ ។ ។
ឃុំត្រងត្រូវតាមខ្នាត ពុំប្រមាទឲ្យលោះល ស្លៀកពាក់ដាក់ចីពរ តាម
តំនរបែបផែនណា ។ សំយាដីសុទ្ធពីរដាន់ ត្រងពុំទ្រាន់ចប់ចិត្តា ធ្វើ
ត្រូវតាមមាត្រា ព្រះសាស្តាម្ពុដិក្ខតបី ។ លោកពុំកាន់លុយកាក់
និងមាសប្រាក់ឲ្យអប្រិយ ប្រគល់ឲ្យកប្បិយ ទារកថែរក្សា ។
ពួកសិស្សរបស់លោក គ្មានងុយងោកប្រឹងឧស្សាហ៍ គ្រិះរិះកាន់
សីលា សាកក្លាធម្មាថ្លៃ ។ លះអំពើអាក្រក់ ប្រឹងកញ្ជាក់រកដំឡៃ
របស់គាប់ត្រូវក្រៃ ដានិស្ស័យបច្ច័យសុខ ។ សូត្រធម៌ហើយប្រែផង
ឲ្យអីងកងពេញទាំងស្រុក ពុំដែលដេកស្រណុក ប្រឹងរៀនរុករុកទន្ទេញ
លាន់ ។ បើស្តាប់ទេសនារួច ចិត្តត្រឡប់ប្រឹងរូសរាន់ ទទួសផល
រយពាន់ ទំបន់ស្រន់ដូនទេវិតា ។ ប្រឹងយកព្រះពុទ្ធា ព្រះធម្មោ
សង្ឃោថ្វា ជាទីពឹងអាត្មា ដោះទុក្ខារាល់ ។ ខ្លួន ។ មិនរត់ទៅបន់
ខ្មោច ស្លាប់អសោចខុសពុតក្បួន ជឿគុណត្រៃរតន៍មួន មាំសំសួន
តាមត្រូវត្រិត្រួ ។ បើឃើញពួកប្រាជ្ញប្រាយ ប្រឹងប្រញាយដូលទៅជិត

សាកសួរធម៌សុចរិត គួរប្រព្រឹត្តទៅតាមការ ។ ឧបោសេកតា
 អើយ ភាគិតហើយទោមនស្សា អាណិតអាណាតណា ព្រះសាសនា
 ព្រះពុទ្ធចៅ ។ សំដីនៃព្រះអង្គ គួរយើងចង់ប្រឹងសំដៅ រឿន
 ទុកចែកញាតិដៅ ប្រដៅកាយឲ្យសុខសាន្ត ។ ធ្វើម្តេចសេកដីពា
 អ្នកប្រាជ្ញាពុំស្អីមាន ពួកខ្មៅពុំស្រែកឃ្លាន ពុំរឿនពាមពួកបណ្ឌិត ។
 ទៅពោលថាធម៌ដ្ឋី ដោយសេចក្តីខ្មៅពេកពិត ពុំយកប្រាជ្ញធ្វើមិត្រ
 ស្វរងងឹតជាជាងភ្នំ ។ បើប្រាជ្ញលោកប្រិតប្រៀន លោកបង្រៀនឲ្យដឹង
 ឬ ខ្លួនគ្មានកោតព្រួយព្រី យកដៃចិបទងិតត្រចៀក ។ ដោយនូវម្រាម
 ហត្ថា ក្នុងចិត្តស្ទើរលោក រលួយបែកជាកាត ពុំងាកស្តាប់សព្វ
 ឧវាទ ។ ហៃហៃឆ្មៅទ្រង់ឆោម បាសេកសោមចមសត្វជាតិ បើ
 វិតគង់ឃើញព្រាត ប្រើទៅទៀតស្តីពុំបាន ។ ធម្មជាតិច្រៀងពន្លឺ
 គ្មានអ្វីអ្វីជាងសូរ្យធាន ម្តេចគង់ពពកបាន បាំងវិវាទខូចបាយា ។
 ព្រះពុទ្ធវិសុទ្ធបុណ្យ គង់ទូរន់ដោយមារា មកផ្លាញមកពាំងពារ
 ឱ្យវេទនាលំបាកអង្គ ។ សត្វគ្រីក្នុងសមុទ្រ មានទីរត់ពូនបញ្ចង់
 គង់អ្នកនេសាទបង់ ស្រង់មកធ្វើជាអាហារ ។ រីផនជាតិបណ្ឌិត
 លោកមានភិតប្រឡឹចស្លា ពួកចោរពាលមោហា បង្ហាញព្រៃងល្អែង
 កាំងគ្រប់ ។ សេកសោមឆោមចំណាប់ អ្នកបានស្តាប់ដោយគោរព

យល់សេចក្តីសព្វគ្រប់ រក្សាជ្រាបជ្រិះជុលចិត្ត ។ ឧទាយថ្វាយ
 បង្គំ ហើយថ្លែងយំស្រែកអាណិត ថាព្រះបពិត្រ ប្រកបប្បទុប្បណ្យ
 បារមី ។ ព្រះអង្គចូលនិព្វាន ចូលកាន់ស្ថានផ្កាសប្បី អម្រិតដោតស្លូត្តី
 ល្អប្រពៃទីសុខា ។ តែខ្លួនសត្វជាខ្ញុំ នៅក្រោយគ្រាំគ្រាឯង ធ្វើម្តេច
 ជាតិនេះណា សែនអភ័ព្វរាប់ពុំបាន ។ កំណើតក៏ថោកទាប ទុព្វល-
 ភាពជាតិវិញ្ញាណ គន់មើលទៅខ្លួនប្រាណ ទុកស្មើស្មានដូចនរក ។
 ជាតិនេះខ្ញុំមានកម្ម មកតាមទាន់រាន់កល្យាណ ដល់ជាតិទៅមុខ សូម
 បានសុខជាមនុស្ស ។ ខ្ញុំសូមឱ្យកើតទាន់ កើតដ៏នាន់ព្រះសិរិរាជ្យ
 មេត្រៃយបារមីតា ជាអាចារ្យលើសសត្វលោក ។ កុំឱ្យខ្ញុំចេះខ្លួន
 មានមន្ទិលនាំស្លោកគ្រោក កុំឱ្យខ្ញុំងុយងោក ជ្រោកដោកដុំដោយ
 គណ្ណា ។ បក្សីស្រដីហើយ ពុំលង់ឡើយឧទសិរសា ក្រាបក្រោមបាទ
 លោកតា ទូលតបថាបពិត្រម្ចាស់ ។ ខ្ញុំមានបីតិអរ ត្រេកអំណរស្មោះ
 សរណាស់ បានស្តាប់ពាក្យដែលត្រាស់ ប្រាប់ខ្ញុំម្ចាស់អម្បាញមិញ ។
 ខ្ញុំសូមថ្វាយខ្លួនប្រាណ ទើបខ្ញុំខានទុក្ខទោម្តេញ កុំឱ្យទុក្ខជន្លេញ
 ពេញជន្លឱ្យវិចិត្ត ។ ហេតុនេះសូមលោកតា ជួយទាំងខាងយ
 អាណិត ខ្ញុំសូមផ្ញើដីវិត នៅផ្នែកផ្តិតជិតអាស្រម ។ ខ្ញុំនឹងបាន
 រៀនសូត្រ បានទំស្រូតសោះអារម្មណ៍ ព្រួយចិត្តនាំដំណាំ គ្រាំទ្រង

ទៀតណាណោកតា ។ ឥសីប្រណីសត្វ គ្រាស់ថាថ្នាក់ម្ចាស់បក្ស
អញសែនស្រឡាញ់បា ដូចបុត្រាបង្កើតគាប់ ។ ទោះបីមានភ័យភិត
ដល់ដីវិតឱ្យស្កុតស្លាប់ យើងត្រូវតែនៅជាប់ ដិតចៅតាដាក់សាន្ត ។
យើងគិតសួរពីធម៌ ត្រៀងកំដរធ្វើជាយាន សំរាប់ហើរហោះឆ្ងាន
កាន់វិមាននិព្វាននាយ ។ បើចៅឆ្មៅដូចមាស ស្លាប់វិនាសបាត់បង់
កាយ តាស៊ូតែអន្តរាយ បំផ្លាញកាយឱ្យអសារ ស្លាប់ទៅជាមួយ
ញា សោះរងាណាអ្នកណា ដីវិតចិត្តដូចតា កុំចៅបាអារម្មណ៍អ្វី ។
តាបុសចូលទៅក្នុង ដើរលឿនស្កុនយកចំណី មង្គុតល្មុតពិសី ត្រ-
កាលខ្ញុំឱ្យសេកសត្វ ។ ស៊ីសោះឃ្នានអាហារ ធ្លាញ់ពីសារពិសាល
ក្តាត់ វិយោគសោកបង់បាត់ ឃ្នានចាកប្រាត់ភរិយាសុខ ។ ឯសេក
ត្រកទាំងគ្រប់ អរលើសលប់ឈប់វិតក្ក^(១) ព្រឹកឡើងហើរតត្រក ចូល
ត្រសុកក្នុងព្រឹក្សា ។ រកចឹកអស់ភាស់ផល មកតកល់ក្នុងសាលា
ប្រគេនថ្វាយលោកតា បានផលបរិបូណ៌ក្រៃ ។ សត្វសេកនិងឥសី
នៅប្រព្រឹត្តបានសុខស័យន៍ ដល់អស់ដីវិតក្ស័យ ប្រឡែងទៅស្ថាន
សួគ៌ ។ រឿងសេកសោមចំណាប់ ខ្ញុំរៀបរាប់ពោលតាមតួរ កុំបាន
ល្អស្រួលចូល គ្រាន់តែត្រូវឱ្យជ្រះថ្លា ។ តែងតែវេលាយប់ ថ្ងៃខាន
ឈប់រវល់ការ ខ្សែទោរសព្វវាតា ធ្វើមង្គំជាផ្ញើប្រាក់ផង ។

១ អាសថា វិតក ។

ប្រាក់ចេញចំណេញចូល បើប្រមូលមកគិតផ្គុំ រាប់ពាន់ពិតកន្លង
 ពុំហួសឆ្លងមួយទីវា ។ ណាមួយភ័យនឹងខ្យល់ ក្នុងសកលសាតក
 ភ័យក្រែងគ្រុនរងា នាំវេទនាពិបាកចិត្ត ។ ណាមួយព្រួយគិតញាតិ
 ដែលបែកឃ្លាតនឹងពួកមិត្ត តូចធំនៅឆ្ងាយដិត ក្រែងពិតពុំបាន
 សុខា ។ តែងរឿងតាមសេចក្តី ពុំតប្បសូមមេត្តា ជួយគំរង់គាថា
 និបាតណាដែលពុំគួរ ។ ទាំងព្យាង្គទាំងអក្ខរៈ ក្រែងខុសអាក់ខូច
 ភាគតូ អស់លោកកុំហ្នឹងម្ល៉ាង ទើបបានស្ងួតនិព្វានអើយ ។

បញ្ជីសៀវភៅ

ដែលពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យបោះពុម្ពផ្សាយ

កញ្ចប់ស្លឹកត្រួតពិនិត្យ: ភាគទី ១	១	សៀវភៅថ្ងៃ	២២៧០០
- -	២	—	២៦,០០
កង្វះវិចារណី ភាគទី ១	១	—	១២,០០
- -	២	—	១០,០០
- -	៣	—	១១,០០
- -	៤	—	១២,០០
កា លាមសូត្រ និងបរាភវសូត្រ	—		៣,០០
កុម្មុជិតក	—		៣,០០
ក្បួនរាជសព្ទ	—		០,០០
ក្រុងសុរាមិត្រ	—		៥,០០
ខេមាខេមសរណាកថា	—		០,០០
គតិលោក ភាគទី ១ ដល់ទី ១០	—		៤,០០
គម្ពីរវិធីរសារ	—		១០,៥០
គិរិមាណន្ទសូត្រ (ពាក្យកាព្យ)	—		៣,០០

គិហិបដិបត្តិស្ពាន	១ សៀវភៅថ្លៃ	១០,០០
គិហិបដិបត្តិសង្កេប	—	០,០០
គោលសមចក្ខុវិទ្យា	—	៤,០០
គំរូក្បាច់ប៉ាកខ្មែរ	—	០,០០
យកវាសធម៌	—	០,០០
ចតុប្បារិសុទ្ធិសីល	—	៧,០០
ចំរៀងជាតិសិយម ភាគទី ១	—	៧,០០
ចំរៀងសន្តិភាព (ភាសាបារាំង)	—	២៥,០០
ច្បាប់ល្មើកថ្មី	—	៤,០០
ច្បាប់ផ្សេង ៗ ភាគទី ១	—	៤,០០
- - ២	—	៤,០០
- - ៣	—	៤,០០
ច្បាប់រាជនីតិ	—	១,០០
ច្បាប់សុភាសិត	—	៣,៥០
ច្បាប់ស្រីព្រះរាជនិពន្ធព្រះអង្គខ្ពង់	—	១០,០០
ជយវ្យាសទី ៧ (អក្សរខ្មែរ)	—	៥,០០
ជយវ្យាសទី ៧ (ភាសាបារាំង)	—	១០,០០

ប្រាក់បញ្ញើ		១. សៀវភៅថ្លៃ	២,០០
ដើមកំណើតអង្គរ (អក្សរខ្មែរ)		-	០,០០
ដើមកំណើតអង្គរ (ភាសាបារាំង)		-	២៣,០០
ដំណាលពុទ្ធចេតិយ		-	០,០០
ទស្សនាវដ្តីកម្ពុជសុរិយាឆ្នាំ	១៩៥០	-	១៤៥,០០
	១៩៥១	-	១៤៥,០០
	១៩៥៤	-	២០០,០០
	១៩៥៥	-	២១០,០០
	១៩៥៧	-	២៣០,០០
	១៩៥៨	-	២៣០,០០
	១៩៦០	-	២៣០,០០
	១៩៦១	-	២៣០,០០
	១៩៦២	-	២៣០,០០
	១៩៦៣	-	២៣០,០០
	១៩៦៤	-	២៣០,០០
ទស្សនាវដ្តីកម្ពុជា		-	៦,០០
ទស្សនាវដ្តីសុត្រ		-	០,០០

ទានកថា	១ សៀវភៅថ្ងៃ	៦,០០
ទឹកទន្លេសាប	—	០,០០
ទំនៀមការផ្ទាល់ខ្លួន	—	៧,០០
ទុំទាវ	—	១០,០០
ធម្មប្រទ័យ	—	១១,០០
ធម្មបទដ្ឋកថា ភាគទី ១	—	២៤,០០
- - ២	—	១៩,០០
- - ៣	—	២៤,០០
- - ៤	—	២៤,០០
- - ៥	—	១៦,០០
- - ៦	—	២០,០០
- - ៧	—	១៨,០០
- - ៨	—	១៩,០០
តាគោបមាទឹកថា	—	១,៥០
តាតាដាតក	—	១២,០០
បករណ៍វិសេសោ	—	០,០០
បក្ខុគណនាវិធី និងបក្ខុសម្រេច	—	៣,០០

បញ្ជីអភិវឌ្ឍន៍បច្ចេកវិទ្យា	១	សៀវភៅថ្លៃ	៣,០០
បញ្ជីសំណុំសិក្សាស្រាវជ្រាវ ភាគទី ១	១	-	១៦,០០
-	២	-	១២,០០
-	៣	-	១២,០០
-	៤	-	១២,០០
-	៥	-	១៧,០០
បញ្ជីសំណុំសិក្សាស្រាវជ្រាវ ភាគទី ១	១	-	២៤,០០
-	២	-	១៥,០០
-	៣	-	១៧,០០
-	៤	-	២០,០០
-	៥	-	២០,០០
បទព្យាបាលប្រជាជន		-	៤,០០
បទព្យាបាលស្រាវជ្រាវ		-	៥,០០
បទព្យាបាលស្រាវជ្រាវ		-	៨,០០
បទព្យាបាលស្រាវជ្រាវ		-	២,០០
បទព្យាបាលស្រាវជ្រាវ		-	០,០០
បទព្យាបាលស្រាវជ្រាវ		-	០,០០

ពន្ធអាស៊ីទ័ប	១	សៀវភៅថ្ងៃ	២២១០០
បេសនីយប័ត្រ	១	សន្លឹកថ្ងៃ	១,០០
ប្រជុំរឿងព្រេងខ្មែរ ភាគទី ១	១	សៀវភៅថ្ងៃ	២០,០០
- ២	-	-	២២,០០
- ៣	-	-	១៨,០០
- ៤	-	-	១៧,០០
- ៥	-	-	២៥,០០
ប្រជុំកងធម៌ ១	-	-	៨,០០
- ២	-	-	៨,០០
ប្រវត្តិព្រះមហាកោដិព្រឹក្ស	-	-	២,០០
ប្រវត្តិពុទ្ធសាសនាប្រទេសខ្មែរ	-	-	២៣,០០
ប្រស្នាវិនយបិដកសង្ខេប	-	-	២៨,០០
ពាក្យកាព្យប្រដៅនិស្ស័យស្រី	-	-	៣,០០
ពាក្យកាព្យថ្លែងរឿងពុទ្ធប្បវត្តិ	-	-	៣,០០
ពិធីទូទសមាស (អក្សរខ្មែរ) ភាគទី ១	-	-	១៥,០០
- ២	-	-	១៧,០០
- ៣	-	-	១៥,០០

មាតាបិតុទបដ្ឋានកថា	១	សៀវភៅថ្ងៃ	៦,០០
មរណានុស្សតិកម្មដ្ឋាន	—		៤,០០
មហាវេស្សន្តរគាតក	—		៤៥,០០
មហាបុរិសលក្ខណៈ	—		៣,០០
មាយ៉ង	—		១០,០០
មិត្រល្អ	—		០,០០
មង្គលត្ថវីបនី ភាគទី ១	—		៣០,០០
- - ២	—		៣៥,០០
- - ៣	—		៤៥,០០
- - ៤	—		៣៥,០០
មិលិន្ទប្បញ្ញា ភាគទី ១	—		២០,០០
- - ២	—		២០,០០
មួយរយគាថា	—		០,០០
រតនប្បកា	—		៧,០០
រិបាខ្មែរ (ភាសាបារាំង)	—		៧០,០០
រាមកេរ្តិ៍ខ្មែរ ១ ដល់ ១០	—		៤,០០
- ៧៥ - ៨០	—		៤,០០

រូបគេមិយដាតក	១០ សន្លឹកថ្លៃ	៥,០០
រូបមហាជនកដាតក	—	៥,០០
រូបសុវណ្ណសាមដាតក	—	៥,០០
រឿង មរណមាតា	១ សៀវភៅថ្លៃ	១៦,០០
” ភាគី	—	៧,០០
” សព្វសិទ្ធិ	—	១២,០០
” ហង្សយន្ត	—	១០,០០
” ពុទ្ធិសែន	—	១០,០០
” សំនុំសិល្ប៍ជ័យ	—	២៣,០០
” សុបិនកុមារ	—	៧,០០
” ខ្យងសំនុំ	—	១៦,០០
” ស្រទេចចេក	—	២៥,០០
” រឿងព្រះដ៏នវិស្ស ១ ចប់	—	១២០,០០
” ព្រះសុធន	—	១៧,០០
” ទិព្វសង្ខារ ភាគទី ១	—	៣០,០០
” - - ២	—	៣០,០០
” - - ៣	—	៣០,០០

ទិព្វសង្ហារ ភាគទី ៤	១	សៀវភៅថ្ងៃ	៣០,០០
- - ៥	-	-	៣០,០០
សៀវភៅទូន្មានកូនចៅចិន	-	-	៣,០០
លោកនយមករណ៍ ភាគទី ១	-	-	២២,០០
- - - ២	-	-	២៣,០០
លក្ខន្តិកៈកសាងវត្ត	-	-	៨,០០
វិចិត្រសាស្ត្រខ្មែរ ភាគទី ១	-	-	២៨០,០០
- - ២	-	-	៣០០,០០
វិសេសសូត្រ	-	-	៣,០០
វិទ្យាបរណាថា និងគិរិយានុស្សត្រ	-	-	៦,០០
វិទ្យាប្រាំបីប្រការ	-	-	២០,០០
វិន័យបឋមកប៊ែនបរិហារ	-	-	៣,៥០
វិស្សទ្ធិមគ្គបាលី ភាគទី ១	-	-	៥២,០០
- - ២	-	-	៥០,០០
- - ៣	-	-	៥០,០០
វិទ្យាទ័យ	-	-	០,០០
វេយ្យាករណ៍សំស្ក្រឹត	-	-	២៨,០០

Humboldt - Universität zu Berlin
Zweigbibliothek Asien / Afrika

00000000843032

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

អគ្គនាយកដ្ឋានសេដ្ឋកិច្ច

ផ្នែកស្រាវជ្រាវ និងស្រាវជ្រាវ

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

អគ្គនាយកដ្ឋានសេដ្ឋកិច្ច

ផ្នែកស្រាវជ្រាវ និងស្រាវជ្រាវ

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

អគ្គនាយកដ្ឋានសេដ្ឋកិច្ច

ផ្នែកស្រាវជ្រាវ និងស្រាវជ្រាវ

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

អគ្គនាយកដ្ឋានសេដ្ឋកិច្ច

ផ្នែកស្រាវជ្រាវ និងស្រាវជ្រាវ

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

សន្លឹកចង្អុលប្រាប់ពាក្យខុស-ពាក្យត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
លលក	រលក	៦	៧
ប្លស់	ផ្លស់	៦	១៧
មុះហិមា	មហិមា	១៣	១
ស្តកស្តម្ព	ស្តុកស្តម្ព	១៥	១៦
មុះហិមា	មហិមា	១៦	៧
ដាបុ	ដាប់	២៧	១៨
មុះហិមា	មហិមា	២៨	៨
ចែតន្យ	ចៃដន្យ	៣៤	១៧
ភារព	ការព	៤៨	៤
ព្រីពា	ព្រីទា	„	១៥
ប្រាំប្រាំគ្យ	ប្រមប្រាំគ្យ	„	១៧
ចាចែង	ចារចែង	„	៣
សំសួន	សមសួន	៥០	១៦
អាណាត	អាណាបិ	៥១	២
អម្រឹត	អម្រឹត	៥២	៣
កល្យត	កលិយុត	„	៧
ឡីវិចិត្ត	ឡីវិចិត្ត	„	១៥
ប្រឡៃ	ប្រស័យ	៥៣	១៤

